

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA

VOL. IV

Missouri • Montana • Nebraska • Nevada
New Hampshire • New Jersey
New Mexico • New York

FERDINANDO FREGA ✨

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA — VOL. IV

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 12

மிசோரி, மொன்டானா, நெப்ராஸ்கா, நெவாடா, நியூ
ஹாம்ப்ஷயர், நியூ ஜெர்சி, நியூ மெக்சிகோ,
நியூயார்க் மாநிலம். அமெரிக்கப் பயணத்தின்
நான்காவது கட்டம், சமவெளிகளிலிருந்து கிழக்குக்
கடற்கரை வரை.

அத்தியாயம் பூஜ்ஜியம் — பொதுவான தொடக்கம்

இந்தத் தொடக்க அத்தியாயம் அமெரிக்க ஐக்கிய
நாடுகளின் பெண்கள் தொடரின் ஆறு
தொகுதிகளுக்கும் பொதுவானது. இது இங்கே
முழுமையாகத் தரப்பட்டுள்ளது; மீண்டும் மீண்டும்
படிக்காமல் தொடரை வரிசையாகப் படிக்க வசதியாக
மடிக்கப்பட்டுள்ளது.

அத்தியாயம் பூஜ்ஜியம்

இங்கே உலகம் ஒரு நிலப்பரப்பு அல்ல: அது ஓர் எல்லை.
வட துருவம் வரவேற்பதில்லை, மன்னிப்பதில்லை,
தவறுக்கு இடம் தருவதில்லை. வெண்மை ஒரு
முழுமையான சக்தியாக ஆட்சி செய்கிறது,
மௌனமாக, நினைவின்றி. வெப்பநிலை ஒரு
வானிலைத் தரவு அல்ல: அது ஒரு வேட்டை விலங்கு.
இரவு மாதக்கணக்கில் நீள்கிறது, எண்ணங்களை
நசுக்குகிறது, மனிதர்களின் வடிவங்களைச்
சிதைக்கிறது, அவர்களின் மன உறுதியை
விழுங்குகிறது.

சமூகங்கள் சிலவே, சிறியவை, மூடியவை. இனுவிட், யூப்பிக், ஆர்க்டிக் மக்கள் யாரும் தங்கத் தேர்ந்தெடுக்காத இடத்தில் வாழ்கிறார்கள். இங்கே ஒவ்வொருவரும் குழுவின் உயிர்வாழ்வுக்கு இன்றியமையாதவர். நீங்கள் பயனுள்ளவராக இல்லையென்றால், சுமையாகிவிடுகிறீர்கள். சுமையாகிவிடுபவர்கள் மௌனத்திற்குள், பனிக்குள், எந்தச் சலுகையும் தராத ஒரு சூழலின் விதிக்குள் மறைந்துவிடுகிறார்கள்.

அறிவியல் தளங்கள் இன்னொரு வகைக் குளிரைச் சேர்க்கின்றன: படிநிலைகளின் குளிர். இங்கே ஒரு பெண் அரிதான இருப்பு, தன்னைப் பொருத்திக்கொள்ள வேண்டிய அல்லது வீழ்ந்துபோக வேண்டிய ஒரு விதிவிலக்கு.

இந்த இடத்தில் "காணாமல் போதல்" என்ற கருத்தே இல்லை. எல்லாவற்றையும் அழித்துவிடும் வெண்மை மட்டுமே இருக்கிறது.

இனுவிட் மற்றும் யூப்பிக் பெண்கள்

ஆர்க்டிக் சிறுமி செல்லம் கொஞ்சப்படுவதில்லை: அவள் தயார்படுத்தப்படுகிறாள். குளிரையும் இருளையும் பசியையும் தாங்க அவள் சீக்கிரமே கற்றுக்கொள்கிறாள். அவள் குலத்துக்குப் பயனுள்ளவளாக ஆக வேண்டும், ஏனென்றால் இங்கே அடையாளம் தனிப்பட்டது அல்ல. அது செயல்பாட்டுக்குரியது. குடும்பத்தின், சமூகத்தின் சுமையைப் பெண் சுமக்கிறாள்: உணவு, நெருப்பு, குழந்தைகள், தோல்கள், பராமரிப்பு. யாரும் உரிமைகளைப் பற்றிப் பேசுவதில்லை. யாரும் பலவீனத்தைப் பற்றிப் பேசுவதில்லை. மனச்சோர்வு

இருக்கிறது, ஆனால் அதற்குப் பெயர் இல்லை.
வன்முறை இருக்கிறது, ஆனால் அதற்குச் சாட்சிகள்
இல்லை.

அறிவியல் தளங்களின் பெண்

கல்வி கற்றவள், திறமையானவள், ஒழுங்குக்குப்
பழகியவள். ஆய்வாளராக, தொழில்நுட்பராக,
மருத்துவராக வருகிறாள். வட துருவம் தகுதிகளை
அங்கீகரிப்பதில்லை என்பதை அவள் விரைவில்
கண்டுகொள்கிறாள். இங்கே மன உறுதி மட்டுமே
கணக்கில் வருகிறது. ஆண்களின் படிநிலைகள்
அவளை ஆள்கின்றன, பலவீனத்தின் எந்த
அடையாளமும் பலவீனமாகவே
பொருள்கொள்ளப்படுகிறது. இது வலிமை மட்டும்
போதாத ஒரு சூழல்: தீவிரமான சுயக்கட்டுப்பாடு
தேவைப்படுகிறது.

மேற்கத்திய “வெளியிலிருந்து வந்த” பெண்

சுதந்திரத்தில் வளர்ந்தவள், குளிரை வெல்ல முடியும்
என்று நம்பி வருகிறாள். ஆனால் இந்த இடம் அவளை
உடைத்துவிடுகிறது: தனிமை, சின்னஞ்சிறிய இடங்கள்,
முடிவில்லாத மௌனங்கள். தளங்கள் சமூகங்கள்
அல்ல, அவை இயந்திரங்கள். ஆண்கள் வடிவமைத்த ஓர்
இயந்திரத்துக்குள் இருக்கும் ஒரு பெண்,
மறைந்துபோகாமல் இருக்கப் போராட வேண்டும்.

உலகின் விளிம்புக்கு ஒரு பயணம்

“Nino” என்று அழைக்கப்படும் என் பக்கத்து
வீட்டுக்காரர் Antonio, பல ஆண்டுகளாக நார்த் கேப்,
நள்ளிரவுச் சூரியன், இருளில்லாத மாதங்கள் பற்றிப்
பேசிக்கொண்டிருந்தார். அது அவர் பைக்குள்

வைத்திருந்த ஒரு கனவு, சாத்தியமே இல்லாத ஒன்றைப் போல. மே மாதத்தின் ஒரு காலையில், நான் அவர் வீட்டு அழைப்பு மணியை அடித்து இதை மட்டும் சொன்னேன்: “உங்கள் பெட்டியைத் தயார் செய்யுங்கள். ஒரு மணி நேரத்தில் வருகிறேன். 30 நாளில் திரும்பி வருவோம்.” அவர் வியப்புடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் என்னைப் பார்த்தார். கவலைப்பட்ட அவர் மனைவி எங்கள் திட்டம் என்னவென்று கேட்டார். “ஒரு கனவைத் துரத்துவது,” என்று நான் பதில் சொன்னேன்.

நாங்கள் காரில் ஏறினோம். எங்கள் மனைவிகள் எங்களைப் பைத்தியக்காரர்களைப் பார்ப்பதுபோலப் பார்த்தார்கள். ஆனால் இந்தப் பயணம் உண்மையானது. Nino ஏற்கெனவே கேள்விகளால் நிறைந்திருந்தார். “நாம் எங்கே போகிறோம்? எவ்வளவு பணம் எடுத்து வர வேண்டும்?” “நிம்மதியாக இருங்கள்,” என்று நான் சொன்னேன். “54 மணி நேரத்தில் அங்கே இருப்போம். வெறும் 5,000 கி.மீ. புதிய Range Rover-இல் இருக்கிறோம். பயணத்தை அனுபவியுங்கள்.”

ஒவ்வொரு 300 கி.மீ.க்கும் நான் நிறுத்த வேண்டியிருந்தது: என்னைவிடப் பன்னிரண்டு வயது மூத்த அவருக்குத் தனக்கென ஒரு வேகம் இருந்தது. என்னிடம் தண்ணீரும் பானங்களும் இருந்தன; அவருக்குக் காபியும் உடல் தேவைகளும் இருந்தன. நாங்கள் மேலும் மேலும் போகப் போக, அவர் தன் வாழ்க்கையைப் பற்றி அதிகம் பேசினார். அந்த முடிவில்லாத சாலை இல்லையென்றால் நான் ஒருபோதும் அறிந்திருக்க முடியாத விஷயங்கள்.

காரில் தனியாக இருக்கும் இரண்டு ஆண்கள் எப்போதும் பெண்களைப் பற்றியே பேசுகிறார்கள். அவர் தன் மனைவியை மட்டுமே அறிந்திருந்தார். நான்

சிரித்தேன். அவருக்கு ஆறுதல் சொன்னேன்: "நாமும் அப்படித்தான்."

60 மணி நேரம் கார் ஓட்டியும் நான் எப்படித் தெளிவாக இருக்கிறேன் என்று அவர் கேட்டார். ரஷ்யாவைப் பற்றிச் சொன்னேன்: 22 வயதில், நான் ஒருபோதும் சந்தித்திராத ஒரு பெண்ணைச் சந்திக்க 51 மணி நேரம் ஓட்டினேன். "தூரங்கள் எல்லைகள் அல்ல," என்று அவரிடம் சொன்னேன், "அவை சாக்குப்போக்குகள். எனக்கு ஒருபோதும் அவை இருந்ததில்லை."

வெண்மைக்குள் வருகை

நாங்கள் நார்வேக்குள் நுழைந்தோம். சாலையோரம் ஒரு தங்கும் விடுதி. காரை அங்கே விட்டுவிட்டு, பனிச்சறுக்கு வண்டியில் தொடர்வோம்.

வழிகாட்டி உடல் முழுவதும் மூடியிருந்தார், யாராலும் ஊடுருவ முடியாதவராக. கண்ணாடியைக் கழற்றியபோதுதான் அது ஒரு பெண் என்று கண்டுகொண்டேன். ஒரு நார்வேஜியப் பெண், மௌனமானவள், நேரடியானவள், பனிக்கட்டி போன்றவள். Nino வண்டியின் நடுவில், அவள் முன்னால், 190 செ.மீ. உயர நான் பின்னால், கடைசியாக.

இன்னும் பகல் வெளிச்சம் இருந்தது. என் கடிகாரம் நேரத்தைக் காட்டியது, ஆனால் அது இரவா காலையா என்று சொல்லவில்லை. அது நள்ளிரவுச் சூரியன். நாங்கள் நார்த் கேப்பை அடைந்திருந்தோம்.

Nino அழுதார். என்னைக் கட்டிப்பிடித்தார். நான் சிரித்துக்கொண்டே அவரிடம் சொன்னேன்: "கவனமாக இருங்கள்... நாம் ஓரினச்சேர்க்கையாளர்கள் என்று

மக்கள் நினைக்கக்கூடும்." நாங்கள் சிரித்தோம், ஆனால் நாங்கள் உலகின் விளிம்பில் இருந்தோம்.

பிறகு உறைபனி வந்தது: -52°C.

உண்மையான ஆர்க்டிக் கிற்குள் நுழைவு

உடை மாற்றுவதற்காக எங்களை ஓர் உலோகக் கொள்கலனுக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். மிகக் கனமான, திண்டு வைத்த உடைகள், சிக்கலான ஜிப்புகளால் மூடப்பட்டவை.

வழிகாட்டிக்கு நான் பணம் கொடுத்தேன். Nino சில ஆண்டுகளுடன் ஓர் இக்லாவில் விடப்பட்டார்; நான் இன்னொன்றில் ஒரு குடும்பத்துடன் விடப்பட்டேன்: 70-க்கும் 80-க்கும் இடைப்பட்ட வயதுடைய ஒரு முதியவர், 30-க்கும் 50-க்கும் இடைப்பட்ட மூன்று பெண்கள்.

அது ஒரு மூடிய உலகம். எளிமையானது. கொடூரமானது.

அந்த ஆண் ஒதுங்கி நின்றார். பெண்கள் வேலையின் வேகத்தைத் தக்கவைத்தார்கள். கழிப்பறை என்பது இக்லாவிலிருந்து ஐந்து மீட்டர் தொலைவில் இருந்த ஒரு மேடு: மலம் தரையைத் தொடுவதற்கு முன்பே உறைந்துவிட்டது. என் முதல் சிறுநீர் ஒரு மஞ்சள் ஆர்க்டிக் நட்சத்திரமாக மாறியது. அது வடக்கு என்னை வரவேற்ற விதம்.

நடுத்தர வயதுப் பெண் Magi கொஞ்சம் ஆங்கிலம் பேசினாள். மற்றவை எல்லாம் சைகைகள், கண்கள், கைகள். குளிரின் மொழி.

உடையை எப்படிப் பயன்படுத்துவது என்று எனக்குத் தெரியாதபோது, அவள் யோசிக்காமல், மறைவான ஒரு ஜிப்பைக் காட்ட என் இடுப்புக்குக் கீழே தொட்டாள்.

அதில் எந்தக் கள்ளமும் இல்லை, எந்தக் கூச்சமும் இல்லை: வெறும் செயல்பாடு. உயிர்வாழ்தல்.

இக்லாவில் மூன்று நாட்கள்

அவர்கள் உணவு கொண்டு வந்தார்கள். புகையிட்ட மீன், பச்சை மீன், காட் மீனின் கல்லீரல், திமிங்கலத்தின் வயிறு. சுறா உருண்டைகளும். வேறு வழி இல்லை. மாற்று இல்லை. இயற்கை தருவது இதுதான்.

பிறகு நான் குடித்தேன்: ஒரு சிவப்புத் திரவம். அது ஓயின் என்று நினைத்தேன். அது வடிகட்டி, கொதிக்கவைத்து, இனிப்புச் சேர்த்த திமிங்கல ரத்தம். அதைக் குடித்தேன். இதுவரை உணர்ந்திராத ஒரு வலிமையை அது எனக்குத் தந்தது. ஆதிகால ஆற்றல். அது கொக்கைன் என்று நினைத்தேன். இல்லை. அது உடலுக்குள் நுழையும் வடக்கு.

பெண்கள் என்னைக் கவனித்தார்கள். முதியவர் வேட்டைக்குப் போனார். நான் ஓய்வெடுத்து ரத்தம் குடித்தேன். தொலைபேசி இல்லாமல், இணையம் இல்லாமல், கணினி இல்லாமல், Nino இல்லாமல் மூன்று நாட்கள். நானும் அவர்களும் மட்டும்.

இரவு இல்லை. ஒளி, நெருப்பு, பனி, மூச்சு மட்டுமே.

மூன்று பெண்களும் தூங்கப் படுத்தார்கள். நான் ஓர் இடம் தேடினேன். அவர்களில் இளையவள் கையை உயர்த்தி என்னை அருகில் வரச் சைகை செய்தாள். அவர்கள் வெடித்துச் சிரித்தார்கள். எனக்குப் புரியவில்லை. நான் அவர்களுடைய "கிறிஸ்துமஸ்" என்று சொன்னார்கள்.

நான் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டேன் என்று சொல்லும் ஒரு வழி.

நன்றி சொல்வதற்காக அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் பணம் கொடுக்க முயன்றேன். அவர்கள் மறுத்துவிட்டார்கள். அவர்களுக்கு ஓர் அணைப்பு மட்டுமே வேண்டும். அருகில் இருப்பதுபோல உணர Calabria வட்டார மொழியில் சில வார்த்தைகளும்.

அங்கேதான் உண்மையான பரிசுகளின் மதிப்பைப் புரிந்துகொண்டேன்: வாங்கவோ விற்கவோ முடியாதவை.

வழிகாட்டியின் விடைபெறல்

மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு வழிகாட்டி வந்தாள். அவள் அந்த மூன்று பெண்களுடன் ஒரு மணி நேரம் பேசினாள். நான் வெளியே இருந்தேன். அவர்கள் என்ன பேசுகிறார்கள் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. அது என் விஷயம் அல்ல. அது அவர்களுடைய மொழி, அவர்களுடைய உலகம், அவர்களுடைய சட்டம்.

கொள்கலனில், நான் உடை கழற்றிக்கொண்டிருந்தபோது, வழிகாட்டி உள்ளே வந்தாள். ஆர்வத்துடன். நேரடியாக. வடக்கத்தியப் பெண்ணாக. என்னை இறுக அணைத்தாள். என்னை முத்தமிட்டாள். அவள் தோல் பால் போல வெண்மையாக இருந்தது. அவள் கண்கள் ஆகஸ்ட் மாத வானம் போல நீலமாக இருந்தன.

தன்னை அழைத்துச் செல்லும்படி என்னைக் கேட்டாள். அந்த உலகத்திலிருந்து வெளியேற அவள் எதையும் செய்திருப்பாள்.

நான் மரியாதையுடன் புன்னகைத்தேன். என்னால் முடியவில்லை. நான் அப்படிச் செய்திருக்கக் கூடாது.

அவளிடம் ஒரே ஒரு வாக்குறுதியை மட்டும் விட்டுச் சென்றேன்: “உனக்கு ஏதாவது தேவைப்பட்டால், எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுது. நான் உதவுகிறேன்.” அவள் பணத்தைக்கூட மறுத்தாள். அவள் ஓர் அழகான பெண், ஆனால் தனிமையானவள். தூரத்திலிருந்து பார்க்க முடியாத ஒரு தனிமை. குளிர் மன்னிக்காத ஒரு தனிமை.

வீடு திரும்புதல்

நாங்கள் Nino-வை அழைத்துவரப் போனோம். அவர் பரவசத்தில் இருந்தார். திரும்பிப் போக அவருக்கு விருப்பமில்லை. ஆனால் அவர் மனைவியுடன் எனக்கு ஒரு சந்திப்பு இருந்தது.

அவர் தன் மூன்று நாட்களைப் பற்றி எல்லோரிடமும் சொன்னார். நான் மௌனமாக இருந்தேன். அந்த மனிதரிடம் நான் ஒருபோதும் எதையும் பகிர்ந்துகொள்ளவில்லை. காகிதத்திடம் மட்டுமே.

அப்படியாக, Nino தன் உலகத்துக்குத் திரும்பியபோது, நான் ஏற்கெனவே இன்னொரு உலகத்தை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தேன். இன்னொரு இலக்கு. இன்னொரு சந்திப்பு.

வருக.

பின்னூரை

வடக்கு உங்களை எடுத்துக்கொள்வதில்லை: அது உங்களை மாற்றுகிறது. அது ஒருபோதும் உங்களை

முழுமையாகத் திருப்பித் தருவதில்லை. ஆண்கள் வட துருவத்துக்கு ஒளியைத் தேடி, மௌனத்தைத் தேடி,

புகைப்படங்களைத் தேடி, கனவுகளைத் தேடி வருகிறார்கள். பெண்கள் உயிர்வாழ்வதற்காகத் தங்குகிறார்கள்.

ஆண்கள் தாங்கள் பார்த்ததைச் சொல்கிறார்கள். பெண்கள் தாங்கள் அனுபவித்ததைப் பற்றி மௌனம் காக்கிறார்கள்.

ஆண்கள் திரும்புகிறார்கள். பெண்கள் தங்குகிறார்கள். அவர்கள் குளிரில், பனி வீடுகளில், யாரும் கேட்காத மௌனங்களில் தங்குகிறார்கள். தங்களைக் கொண்டாடாத சமூகங்களைத் தாங்குவதற்காகத் தங்குகிறார்கள். குழந்தைகளையும் முதியவர்களையும் அந்நியர்களையும் காப்பதற்காகத் தங்குகிறார்கள். கண்ணுக்குத் தெரியாதவர்களாகத் தங்குகிறார்கள்.

அங்கிருந்து நான் ஒரே ஒரு நினைவை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டேன்: ஓர் அழகான, நம்ப முடியாத அளவுக்கு அழகான பெண், ஆனால் தனிமையானவள். காதல் அர்த்தத்தில் அல்ல. மனித அர்த்தத்தில். துயர அர்த்தத்தில்.

சிந்தனை

வடக்கு உடலைக் கொல்வதில்லை. அது இருப்பைக் கொல்கிறது. எஞ்சியிருப்பது வெண்மை: பெண்கள் வாழ்ந்துகொண்டே அதே நேரத்தில் மறைந்துபோகும் ஓர் இடம்.

அதனால்தான் நான் எழுதுகிறேன். ஏனென்றால் தீவிரமான இடங்கள் தங்கள் கதையைத் தாங்களே சொல்வதில்லை. அவற்றின் வழியே பயணிப்பவர்களுக்கு மௌனமாக இருக்கும் ஆடம்பரம் கட்டுப்படியாகாது.

நான் அல்ல. நான் அல்ல. என் மண் என்னைப் பெற்றெடுத்தது, உலகின் மற்ற பகுதிகள் என்னை ஒரு விருந்தினராக அல்ல, குடும்பத்தில் ஒருவனாக வரவேற்கின்றன.

வடக்கின் முழுமையான வெண்மையிலிருந்து, அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் முழுமையான குழப்பத்துக்குள் இறங்கினேன்.

அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள்

சாத்தியமற்ற பணி

ஓர் அமெரிக்க நிறுவனத்தில் பதினெட்டு ஆண்டுகள் வேலை செய்வது, உலகின் வேறு எந்த நிறுவனமும் தர முடியாத ஒன்றைத் தருகிறது: ஒரு பணிக் கலாச்சாரம், நடைமுறைகள், தெளிவான ஒரு நோக்கம், வெறும் கோட்பாடாக இல்லாமல் அன்றாட நடைமுறையாக இருக்கும் மதிப்பீடுகளின் ஓர் அமைப்பு. அவர்கள் அவற்றை உங்களுக்கு விளக்குவதில்லை; உங்களுக்காக அவற்றைக் கட்டியெழுப்புகிறார்கள். அதை உங்கள் அனுமதி கேட்காமலே செய்கிறார்கள்.

நியூயார்க் அலுவலகத்தில் இருந்தபோது, நான் ஒருபோதும் கற்பனை செய்திராத ஒரு வேலை எனக்கு வழங்கப்பட்டது. பதவி உயர்வு அல்ல. இடமாற்றம் அல்ல. ஒரு சோதனை.

அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளுக்குள் மனித உறவுகளின் ஒரு மாதிரியைச் சரிபார்க்க உருவாக்கப்பட்ட ஒரு ரகசியத் திட்டம். அவர்கள் மேலாளர்களையோ உளவியலாளர்களையோ பயிற்சியாளர்களையோ தேர்ந்தெடுக்கவில்லை. நிஜ உலகில் ஒரு குறிப்பிட்ட வகை அனுபவம் கொண்டவர்களைத்

தேர்ந்தெடுத்தார்கள். என் பெயர் வந்தது—நான் பதினெட்டு ஆண்டுகளாக விற்பனைத் துறையில் இருந்தபோதிலும். அவர்கள் பதவியைப் பார்க்கவில்லை: மனதைப் பார்த்தார்கள்.

சோதனையை விளக்குவது எளிது, நிறைவேற்றுவது மிகக் கடினம்:

ஓர் ஆண்டில் 50 அமெரிக்க மாநிலங்களுக்கும் செல்ல வேண்டும், நகரங்களை நானே தேர்ந்தெடுத்து, ஒவ்வொன்றிலும் குறைந்தது ஒரு வாரம் தங்க வேண்டும்.

கடைசி இரண்டு வாரங்கள் கட்டாய விடுமுறையாக இருக்கும். எல்லாச் செலவுகளையும் அவர்கள் ஏற்பாடுகள். நான் வாழ வேண்டும், கவனிக்க வேண்டும், புரிந்துகொள்ள வேண்டும், ஒவ்வொரு திங்கள்கிழமையும் ஓர் அறிக்கை அனுப்ப வேண்டும். மனிதத்தன்மையான, உலர்ந்த, துல்லியமான ஒரு கணக்கு.

ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டேன். வீட்டுக்குத் தெரிவித்தேன். அவர்கள் எதுவும் கேட்கவில்லை. மாதாந்திரப் பொருட்கள் வந்துவிட்டனவா என்று மட்டும் தெரிந்துகொள்ள விரும்பினார்கள். நான் அமெரிக்காவில் ஓர் ஆண்டை எதிர்கொள்ளவிருந்தேன். அவர்கள், எப்போதும் போல, அடுத்த மாதத்தை எதிர்கொண்டிருந்தார்கள்.

பாதுகாப்புக்காக, என் சம்பளம் நேரடியாக இத்தாலியில் உள்ள என் வங்கிக் கணக்கில் செலுத்தப்பட்டது. அது என்னிடம் நாகரிகமாகச் சொல்லும் ஒரு வழி: "முட்டாள்தனமாக எதுவும் செய்யாதீர்கள். உங்களிடம் இருப்பதை வைத்து

வாழுங்கள். நீங்கள் உண்மையில் யார் என்று பார்ப்போம்.”

பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகுதான் என் மூல அறிக்கைகளையும், பகுப்பாய்வுகளையும், என்னைப் பற்றி அவர்கள் சேகரித்திருந்த தகவல்களையும் பார்க்க எனக்கு அனுமதி கிடைத்தது. இந்தப் புத்தகம் அங்கிருந்துதான் பிறந்தது. இதை வெளியிட எனக்கு ஒப்புதல் கிடைத்தது, ஒரே ஒரு நிபந்தனையுடன்: இதை ஆணையிட்ட நிறுவனத்தின் பெயரை ஒருபோதும் குறிப்பிடக் கூடாது.

அது முக்கியமில்லை. இந்தக் கதை இலச்சினைகளைப் பற்றியது அல்ல. நேரில் அனுபவிக்காமல் புரிந்துகொள்ளவே முடியாத ஒரு நாட்டில் இருக்கும் ஒரு மனிதனைப் பற்றியது.

மிகத் தொலைவான இடத்திலிருந்து தொடங்கட்டுமா?

தர்க்கரீதியான தேர்வு மையத்திலிருந்து அல்ல, விளிம்புகளிலிருந்து தொடங்குவதுதான். இரண்டு எளிய காரணங்களுக்காக:

1. சோதனையிலிருந்து அப்போதுதான் வந்திருந்தேன்: உயர்ந்த தெளிவு, முழுமையான கவனம்.
2. எல்லையிலிருந்து தொடங்குவதால், பாதையைச் சரிசெய்து பயணத்தைச் சுத்தமாக முடிக்க முடியும்.

பாஸ்டனிலோ சிகாகோவிலோ தொடங்க வேண்டிய அவசியம் எனக்கு இல்லை. நான் ஓர் எல்லையிலிருந்து தொடங்க வேண்டும். காகிதத்தில் மட்டுமே அமெரிக்காவாக இருக்கும் ஓர் இடத்திலிருந்து.

அலாஸ்காவின் தலைநகரான ஜூனோவைத் தேர்ந்தெடுத்தேன். தனிமைப்பட்டது. படகிலோ விமானத்திலோ மட்டுமே அடையக்கூடியது. யாருக்கும் சொந்தமில்லாத ஒரு நகரம். தொடங்குவதற்கு மிகச் சரியான இடம்.

வளங்களை உகந்ததாக்குதல்

புறப்படுவதற்கு முன், ஓர் அமெரிக்கர் முதன்மையாக மதிக்கும் ஒன்றைச் செய்தேன்: ஒரு சுற்றுலாப் பயணியைப் போல அல்ல, ஒரு தொழில்முறையாளரைப் போல என்னை ஒழுங்குபடுத்திக்கொண்டேன்.

மிகப் பெரிய உள்நாட்டு வலையமைப்புகளைக் கொண்ட, மிகப் பிரபலமான மூன்று விமான நிறுவனங்களை அழைத்தேன். ஒரு மணி நேரத்துக்குள், ஐம்பது உள்நாட்டு விமானப் பயணங்களுக்கான ஒரு சீட்டுப் புத்தகத்தை 60% தள்ளுபடியில் வாங்கினேன்.

கால வரம்பு இல்லை. நாள் வரம்பு இல்லை. கட்டுப்பாடுகள் இல்லை. ஒரே ஒரு நிபந்தனை: ஓர் ஆண்டுக்குள் பயன்படுத்த வேண்டும்.

ஹோட்டல் சங்கிலிகள், Uber டாக்சிகள், கார் வாடகை நிறுவனங்களிடமும் இதையே செய்தேன், பிறகு கட்டடங்களின், வழிமுறைகளின் ஒழுங்கான ஓர் அட்டவணையைத் தயாரித்தேன், ஆனால் நேரங்களை அல்ல.

நான் தயாராக இருந்தேன்.

அது என் முதல் உண்மையான வெற்றி. எனக்கு நகரத் தெரியும் என்பதற்கான முதல் அடையாளம்.

அமெரிக்கா காத்திருப்பவர்களுக்கு அல்ல,
செயல்படுபவர்களுக்கே வெகுமதி தருகிறது.

நிறுவனம் அந்தப் பரிவர்த்தனையைப் பார்த்தபோது,
ஓர் அமெரிக்கக் கலாச்சாரம் எப்போதும் செய்வதைச்
செய்தது: நம்பகத்தன்மையைச் சரிபார்த்தது.

தொடர்ச்சியான பயணத்தில் ஓர் ஆண்டைக் கையாள
என்னால் முடியுமா? எதிர்பாராத நிகழ்வுகளையும்
தூரங்களையும் அவசரநிலைகளையும் சமாளிக்க
என்னால் முடியுமா? நான் சுயமாக
இயங்கக்கூடியவனா?

இந்தக் காரணத்துக்காக, புறப்படுவதற்கு முன்,
இன்னொரு முக்கியமான விவரத்தைச் சரிசெய்தேன்:

என் கிரெடிட் கார்டில் மாதத்துக்குக் குறைந்தது \$100,000
கடன் வரம்பு இருப்பதை உறுதிசெய்தேன்.

அது செலவழிப்பதற்காக அல்ல. அவற்றை நிர்வகிக்க
எங்களால் முடியும் என்று காட்டுவதற்காக.

அமெரிக்கர்கள் இப்படித்தான் நினைக்கிறார்கள்:
உங்களுக்குச் சுயாட்சி இல்லையென்றால், சுதந்திரம்
இல்லை. சுதந்திரம் இல்லையென்றால், உங்களை
மதிப்பிட முடியாது.

அந்தக் கணத்திலிருந்து, அந்தத் திட்டம் இனி ஒரு பணி
அல்ல. அது ஒரு லட்சியப் பயணம்.

இப்போது உண்மையாகவே பயணிக்கிறோம்

அலாஸ்கா புவியியலால் மட்டுமே அமெரிக்க ஐக்கிய
நாடுகளின் பகுதி. அது இன்னொர் உலகம்.

பெண்கள் தடயமே இல்லாமல் மறைந்துபோகும் இடம்
அது. ஒரு புகார் ஒருபோதும் தன் இலக்கை அடையாத

இடம். நகரங்கள் ஒரு காட்டுமிராண்டிக் கண்டத்தின் நடுவில் இருக்கும் நாகரிகத் தீவுகள் மட்டுமே ஆன இடம்.

ஜூனோ என் முதல் சோதனை: நாட்டின் மற்ற பகுதிகளுடன் இணைக்கும் சாலைகள் இல்லாத ஒரு தலைநகரம். அமெரிக்காவாகத் தோன்றாத அமெரிக்காவின் ஒரு துண்டு.

இங்கே நான் ஒன்றைப் புரிந்துகொள்ளத் தொடங்கினேன்: இந்தப் பயணம் புவியியல் சார்ந்ததாக இருக்காது. அது மனிதம் சார்ந்ததாக இருக்கும்.

பகுதி 1 (தொகுதி I)

அலபாமா – அலாஸ்கா – அரிசோனா – ஆர்கன்சா – கலிபோர்னியா – கொலராடோ – கனெக்டிகட் – டெலவேர் – ஃப்ளோரிடா – ஜார்ஜியா

பகுதி 2 (தொகுதி II)

ஹவாய் – ஐடஹோ – இல்லினாய் – இந்தியானா – அயோவா – கன்சாஸ் – கென்டக்கி – லூசியானா – மெயின் – மேரிலாந்து

பகுதி 3 (தொகுதி III)

மசாகுசெட்ஸ் – மிச்சிகன் – மினசோட்டா – மிசிசிப்பி – மிசோரி – மொன்டானா – நெப்ராஸ்கா – நெவாடா – நியூ ஹாம்ப்ஷயர் – நியூ ஜெர்சி – நியூ மெக்சிகோ

பகுதி 4 (தொகுதி IV)

நியூயார்க் – வாஷிங்டன்

பகுதி 5 (தொகுதி V)

வட கரோலினா – வட டகோட்டா – ஒஹையோ –
ஓக்லஹோமா – ஒரிகன் – பென்சில்வேனியா – ரோட்
தீவு – தென் கரோலினா

பகுதி 6 (தொகுதி VI)

தென் டகோட்டா – டென்னசி – டெக்சஸ் – யூட்டா –
வெர்மான்ட் – வர்ஜீனியா – மேற்கு வர்ஜீனியா –
விஸ்கான்சின் – வயோமிங்

மிசோரி

மிசோரி முரண்பாடுகள் நிறைந்த ஒரு மாநிலம். ஒரு
பக்கம், அமைதியான மத்திய மேற்கு; மறு பக்கம்,
கடுமையாக இருப்பதை ஒருபோதும் நிறுத்தாத ஒரு
தெற்கு. அமெரிக்காவின் மிகவும் பிளவுபட்ட
பகுதிகளில் இதுவும் ஒன்று: கடினமான
குடியிருப்புகளுடன் செயின்ட் லூயிஸும் கன்சாஸ்
சிட்டியும், ஓர் இணை உலகத்தில் வாழும் வெள்ளையர்
புறநகர்கள், ஏழ்மையான மெதுவாக நகரும்
கிராமப்புறங்கள், நிறையப் பேசி மிகக் குறைவாகத்
தீர்க்கும் ஓர் அரசியல் அமைப்பு.

அசௌகரியத்தை மறைக்கும் இயல்புநிலையின்
மாநிலம், கடுமையான பிரச்சினைகளை மூடும்
மேலோட்டமான புன்னகையின் மாநிலம், எதுவுமே
சரியாக இல்லாதபோதும் "எல்லாம் சரியாக
இருக்கிறது" என்பதன் மாநிலம்.

இங்கே பெண்கள் ஒரு வெடிப்பில் மறைவதில்லை.
இடைவிடாத அழுத்தத்தின் கீழ் மறைகிறார்கள்:

குடும்பம், வேலை, மரபு, வறுமை, அடியில் ஓடும்
வன்முறை, பலவீனமான ஒரு சுகாதார அமைப்பு.

மிசோரி பெண்களை வழக்கத்தால் அழிக்கிறது. அவள்
தாங்கிக்கொள்வாள் என்று எல்லாரும்
எதிர்பார்க்கிறார்கள். அவள் தன்னிடமிருந்தே
மறைந்துபோகும் வரை தாங்கிக்கொள்கிறாள்.

செயின்ட் லூயிஸ் பெண் - 35 வயது

செயின்ட் லூயிஸ் இரண்டு உலகங்களில் இருக்கும் ஒரு
நகரம்: ஒன்று வரலாற்றால் வளமானது, மற்றொன்று
வன்முறை, புறக்கணிப்பு, இன ஏற்றத்தாழ்வு
ஆகியவற்றில் சிக்கியது.

இங்குள்ள பெண் ஒரே நேரத்தில் மூன்று
பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்கிறாள்: - ஆபத்தான
குடியிருப்புகள் - பலவீனமான பள்ளிகள் - குறைந்த
ஊதியம்.

அவள் நகரத்தின் இன்றியமையாத
வலையமைப்புகளில் வேலை செய்கிறாள்: -
மருத்துவமனைகள் - பல்பொருள் அங்காடிகள் -
உதவிச் சேவைகள் - உணவுச் சேவை - அடிப்படைக்
கல்வி.

அமைப்பால் தாங்க முடியாததை அவள் தாங்கிப்
பிடிக்கிறாள். அவள் எல்லாவற்றையும் தாங்கிப்
பிடிக்கும்போது, யாரும் அவளைத் தாங்குவதில்லை.

அவளுடைய இன்மை நகர்ப்புறம் சார்ந்தது: ஒவ்வொரு
அன்றாட நெருக்கடியையும் கையாள்பவள் அவளே
என்றாலும், நகரத்தின் மறுகட்டமைப்பில் அவளுக்குக்
குரல் இல்லை.

“கச்சிதமான” புறநகர்களின் பெண் - 40 வயது

பெரிய நகரங்களுக்கு வெளியே குறையே இல்லாதது போலத் தோன்றும் புறநகர்கள் இருக்கின்றன: சுத்தமான தெருக்கள், நல்ல பள்ளிகள், ஒழுங்கான வீடுகள்.

இங்குள்ள பெண் ஏழை அல்ல, ஆனால் அவள் சுதந்திரமானவள் அல்ல.

அவள் பராமரிக்க வேண்டியவை: - உயர்ந்த குடும்பப் பிம்பம் - குறையற்ற குழந்தைகள் - இடைவிடாத சமூக இருப்பு - நிரம்பிய நாட்குறிப்பு - “களங்கமற்ற” திருமணம் - ஒருபோதும் இறங்கக் கூடாத ஒரு வாழ்க்கைத் தரம். அழுத்தம் மௌனமானது, இடைவிடாதது. அவள் உடைந்து விழ முடியாது. அவள் வேகத்தைக் குறைக்க முடியாது. அவள் பலவீனத்தைக் காட்ட முடியாது.

அவளுடைய இன்மை மனம் சார்ந்தது: அவள் ஒரு நபராக அல்ல, ஒரு பாத்திரமாக மட்டுமே இருக்கிறாள்.

கிராமப்புறப் பெண் - 49 வயது

மிசோரியின் கிராமப்புறம் மெதுவானது, பழமைவாதமானது, மூடியது. வீடுகள் ஒன்றுக்கொன்று தொலைவில் உள்ளன, சேவைகள் மிகக் குறைவு, மரபுகள் கனமானவை.

இங்குள்ள பெண்கள் மிக மிகக் குறைவாகவே மாறும் ஓர் உலகத்தில் வாழ்கிறார்கள்: - நிலையற்ற வேலைகள் - சுகாதாரத்துக்கு மோசமான அணுகல் - பெரிய குடும்பங்கள் - பரவலான போதைப் பழக்கங்கள் - சமூக வாழ்க்கையைக் கட்டுப்படுத்தும்

தேவாலயங்கள் – பாத்திரத்திலிருந்து விடுபட மிகக் குறைந்த வாய்ப்பு.

இது தேர்வுகள் இல்லாத கடமைகளின் வாழ்க்கை. உங்களுக்கு ஒரு பிரச்சினை என்றால், அதை நீங்களே சமாளிக்கிறீர்கள். நீங்கள் உடைந்து விழுந்தால், யாரும் கவனிப்பதில்லை.

அவளுடைய இன்மை புவியியல் சார்ந்ததும் கலாச்சாரம் சார்ந்ததும்: அவள் தூரத்திலும் மரபிலும் மறைந்துபோகிறாள்.

தொழிற்சாலை மற்றும் உடலுழைப்பின் பெண் – 37 வயது

மிசோரியில் நடுத்தர அளவிலான தொழில்கள் ஏராளமாக உள்ளன: கிடங்குகள், ஒருங்கிணைப்பு, அசெம்பிளி லைன்கள், உற்பத்தி ஆலைகள்.

இங்குள்ள பெண்கள் கடுமையான உடலுழைப்பு செய்கிறார்கள்: – பொதி கட்டுதல் – உற்பத்தி லைன்கள் – இரவுப் பணிகள் – சரக்குக் கையாளுதல் – தரக் கட்டுப்பாடு – ஒருங்கிணைப்பு உதவி.

தேய்ந்துபோன உடல்கள், குறைந்த வருமானம், சாத்தியமற்ற நேரங்கள். மாநிலத்துக்குத் தேவையான வேலை இது, ஆனால் முற்றிலும் கண்ணுக்குத் தெரியாதது. அவளுடைய இன்மை உடல் சார்ந்தது: அவள் உடைகிறாள், தலையிட யாரும் இல்லை.

பின்னூரை – மிசோரி

மிசோரி வெளித்தோற்றமான இயல்புநிலையில் செழிக்கும் ஒரு மாநிலம். அந்த இயல்புநிலையில் பெண்கள் தங்களைத் தொலைத்துவிடுகிறார்கள்.

அவள் கடினமான குடியிருப்புகளை, மிகைச் சமூகப் புறநகர்களை, கடுமையான தொழிற்சாலைகளை, மெதுவாக நகரும் கிராமப்புறத்தை நிர்வகிக்கிறாள்.

ஒவ்வொரு நாளும் ஓர் அமைதியான போர்.
அமைதியான போர்களே மிக அழிவுகரமானவை.

மிசோரி பெண்களை ஒரே அடியில் அழிப்பதில்லை.
யாரும் ஒருபோதும் கேள்வி கேட்காத பழக்கங்களால்
அவர்களை அழிக்கிறது.

சிந்தனை - மிசோரி

இந்தத் தொகுதியில் உள்ள ஒவ்வொரு மாநிலமும் ஒரு வகை இன்மையைக் காட்டுகிறது. மிசோரி "மௌனமான" இன்மையைக் காட்டுகிறது: வழக்கத்திலிருந்து, சமூக எதிர்பார்ப்புகளிலிருந்து, எல்லாருக்கும் எல்லாமாக இருக்க வேண்டிய சுமையிலிருந்து பிறக்கும் இன்மை.

இங்கே பெண்கள் ஒவ்வொரு சமூக வர்க்கத்தையும் ஒன்றாக இணைத்து வைக்கும் கண்ணுக்குத் தெரியாத பசை. அவர்கள் எல்லா இடங்களிலும் இருக்கிறார்கள். அதனால்தான் யாரும் அவர்களைப் பார்ப்பதில்லை.

அழித்தலுக்கு வெறுப்போ மோதலோ தேவையில்லை என்று மிசோரி கற்றுத் தருகிறது. பெண்கள் எப்போதும் இருப்பார்கள் என்று ஒரு முழுச் சமூகமும் எடுத்துக்கொண்டாலே போதும்.

அதனால்தான் இந்த அத்தியாயம் அடிப்படையானது: தாங்கிப் பிடிக்கப்படாத இயல்புநிலை ஒரு பொறியாக மாறுகிறது என்பதை நினைவுபடுத்த.

மொன்டானா

மொன்டானா தூய்மையான பிரம்மாண்டம்: பெரும் மலைகள், முடிவில்லாச் சாலைகள், முடிவில்லாக் காடுகள், தனித்த வீடுகள், தோலை அறுக்கும் குளிர்காலங்கள். அமெரிக்காவின் மிக அழகான மாநிலங்களில் இதுவும் ஒன்று. வாழ்வதற்கு மிகக் கடினமானவற்றிலும் ஒன்று.

இங்கே பெண்கள் மோதலால் மறைவதில்லை. புவியியலால், தனிமைப்படுதலால், ஒரு கிராமப்புற மனப்பான்மையால், உணர்வுத் தனிமையால் மறைகிறார்கள். இரைச்சலைவிட மௌனம் அதிகம் கனக்கும் ஒரு மாநிலம் இது.

மொன்டானா தாக்குப்பிடிக்கும் திறனைக் கோருகிறது. எல்லாருக்காகவும் தாக்குப்பிடிக்க வேண்டியவர்கள் பெண்களே.

ஒதுக்குப்புறங்களின் பெண் - 51 வயது

இங்கே அருகிலுள்ள கடையிலிருந்து 30 கி.மீ. தொலைவில் நீங்கள் வாழலாம். அருகிலுள்ள மருத்துவமனையிலிருந்து ஒரு மணி நேரம். ஓர் உண்மையான மருத்துவமனையிலிருந்து இரண்டு மணி நேரம்.

இந்தப் பகுதிகளில் வாழும் பெண்கள் எதிர்கொள்பவை: - கடுங்குளிர் - உடனடி உதவி இல்லாமை - புறக்கணிக்கப்படும் உடல்நலப் பிரச்சினைகள் - பராமரிக்க வேண்டிய பழைய வீடுகள் - முழுக் குடும்பப் பொறுப்பு - எங்கோ சிக்கிக்கொள்வோமோ என்ற உண்மையான பயம்.

அவளுடைய இன்மை புவியியல் சார்ந்தது: எதுவுமே வந்தடையாத இடத்தில் வாழ்வதால் அவள் மறைந்துபோகிறாள்.

பண்ணைக் குடும்பங்களின் பெண் - 39 வயது

மொன்டானா கால்நடை வளர்ப்பில் செழிக்கிறது. மாடுகள், குதிரைகள், பெரிய விலங்குகள், உடலுழைப்பு.

இங்குள்ள பெண் எல்லாவற்றையும் செய்கிறாள்: - விலங்குகளைக் கவனிக்க உதவுகிறாள் - எல்லாருக்கும் சமைக்கிறாள் - கணக்குகளைப் பார்க்கிறாள் - வாகனங்களை ஓட்டுகிறாள் - அவசரநிலைகளைக் கையாள்கிறாள் - எங்குமில்லாத ஓர் இடத்தின் நடுவே குழந்தைகளை வளர்க்கிறாள்.

அவள் ஓர் ஆணைப் போல வேலை செய்கிறாள், ஆனால் "குடும்பத்தில் ஓர் இருப்பு" என்றே கருதப்படுகிறாள். அவளுடைய இன்மை பொருளாதாரம் சார்ந்தது: அவள் மதிப்பை உருவாக்குகிறாள், ஆனால் எதிலும் இடம்பெறுவதில்லை.

சிறு நகரங்களின் பெண் - 44 வயது

மொன்டானாவின் சிறு நகரங்களில் காலம் உறைந்து நிற்கிறது. சமூகங்கள் சிறியவை, எல்லாருக்கும் எல்லாரையும் தெரியும், யாரும் மாறுவதில்லை.

ஒரு பெண்: - தாயாக இருக்க வேண்டும் - நம்பகமானவளாக இருக்க வேண்டும் - "அவதூறு ஏற்படுத்தக் கூடாது - பக்தியுள்ளவளாக இருக்க வேண்டும் - எப்போதும் கிடைப்பவளாக இருக்க வேண்டும்.

அவள் தன்னைப் புதிதாக உருவாக்கிக்கொள்ள முடியாது. தன் கலாச்சார எல்லைகளைத் தாண்ட முடியாது. பலவீனத்தை வெளிப்படுத்த முடியாது.

அவளுடைய இன்மை சமூகம் சார்ந்தது: அவள் தனக்குச் சொந்தமானவள் அல்ல, சமூகத்துக்குச் சொந்தமானவள்.

இயற்கைச் சுற்றுலாவில் வேலை செய்யும் பெண் - 33 வயது

மொன்டானா தன் பூங்காக்கள், ஏரிகள், அருகிலுள்ள யெல்லோஸ்டோன் ஆகியவற்றுக்காகச் சுற்றுலாப் பயணிகளை ஈர்க்கிறது. அஞ்சல் அட்டைகளுக்குப் பின்னால் ஹோட்டல்கள், உணவகங்கள், வெளிப்புற நடவடிக்கைகள், பராமரிப்பு, ஒருங்கிணைப்பு, சுத்தம் ஆகியவற்றை நடத்தும் பெண்கள் இருக்கிறார்கள்.

கடினமான பணிநேரங்கள், பருவகால ஊதியம், தொலைதூரப் பகுதிகளில் வாழ்க்கை. நிலைத்தன்மை இல்லை.

அவளுடைய இன்மை பொருளாதாரம் சார்ந்தது: அந்தத் துறை அவளை வைத்து வாழ்கிறது, ஆனால் அவள் ஒருபோதும் நிம்மதியாக வாழ்வதில்லை.

பின்னூரை - மொன்டானா

மொன்டானா பிரமிக்க வைக்கும் இயற்கையும் கடுமையான தனிமையும் கலந்த ஒன்று. இங்கே பெண்கள் தூரத்தில் மறைந்துபோகிறார்கள்: உடல்ரீதியான, உணர்வுரீதியான, கலாச்சாரரீதியான தூரத்தில். தனித்த வீடுகளையும், பண்ணைகளையும், குடும்பங்களையும், சிறு நகரங்களையும், சுற்றுலாவையும் ஒன்றாகத் தாங்கிப் பிடிப்பவர்கள்

அவர்களே. அவர்கள் தாங்கிப் பிடிக்கும்போது, யாரும் பார்ப்பதில்லை.

சிந்தனை - மொன்டானா

இந்தத் தொகுதியில் உள்ள ஒவ்வொரு மாநிலமும் இன்மையின் ஒரு வடிவத்தைக் காட்டுகிறது. மொன்டானா எல்லாவற்றையும் விழுங்கும் புவியியல் உருவாக்கும் இன்மையைக் காட்டுகிறது.

இங்கே பெண்கள் வன்முறையாலோ கடும் வறுமையாலோ அழிக்கப்படுவதில்லை. மைல் கணக்கான வெறுமையால், தனிமைப்படுத்தும் குளிர்காலங்களால், மாறாத ஒரு கலாச்சாரத்தால், மறுக்க முடியாத ஒரு பாத்திரத்தால் அழிக்கப்படுகிறார்கள்.

இது மெதுவான, மௌனமான அழித்தல். அது இரைச்சலே எழுப்பாததாலேயே அடையாளம் காண மிகக் கடினமானவற்றில் ஒன்று.

நெப்ராஸ்கா

நெப்ராஸ்கா திறந்த, நேரான, சமதளமான நிலம். பரந்த வயல்கள், ஓயாத காற்று, முடிவில்லா வானங்கள். வெளியிலிருந்து: அமைதி. உள்ளிருந்து: தனிமைப்படுத்தல், மெதுவான வேகம், பழமைவாதச் சமூகங்கள், கடினமான பண்ணை வேலை, மிகக் குறைந்த வாய்ப்புகள்.

மத்திய மேற்குக்கும் மேற்குக்கும் இடையில் பாதி வழியில் வாழும் ஒரு மாநிலம் இது, ஆனால் இரண்டின் பலங்களும் இல்லாமல்.

இங்கே பெண்கள் குழப்பத்தால் மறைவதில்லை. சுமையான இயல்புநிலையால், விவசாய வழக்கத்தால், மாறாத பாத்திரங்களால், புவியியல் தனிமையால் மறைகிறார்கள்.

நெப்ராஸ்கா இரைச்சல் எழுப்புவதில்லை, ஆனால் அது தின்றுவிடுகிறது.

பண்ணைப் பெண் - 40 வயது

நெப்ராஸ்கா பெண் பண்ணையின் பிரிக்க முடியாத ஒரு பகுதி: - விடியலில் எழுதல் - கவனிக்க வேண்டிய விலங்குகள் - எல்லாருக்கும் உணவு - குடும்பக் கணக்கு - கவனிக்க வேண்டிய பயிர்கள் - வீட்டுப் பராமரிப்பு - வளர்க்க வேண்டிய குழந்தைகள் - திடீர் அவசரநிலைகள்.

அவள் ஆண்கள் அளவுக்கு, பெரும்பாலும் அதைவிட அதிகமாக வேலை செய்கிறாள். ஆனால் அவள் "வேலையில்லாதவள்" என்றே பதிவு செய்யப்படுகிறாள்.

அவளுடைய இன்மை பொருளாதாரம் சார்ந்தது: அவள் மதிப்பை உருவாக்குகிறாள், ஆனால் தரவுகளில் அவள் இல்லை.

சிறு நகரங்களின் பெண் - 46 வயது

சில ஆயிரம் பேர் கொண்ட ஊர்கள், அங்கே எல்லாருக்கும் எல்லாரைப் பற்றியும் எல்லாம் தெரியும்.

பெண் இப்படி இருக்க வேண்டும்: - உடனிருக்கும் தாய் - நிலையான மனைவி - மரியாதைக்குரிய ஒருவர் - தேவாலயத்தில் ஈடுபாடு உள்ளவள் - சமூகத்துக்குத் துணை நிற்பவள்.

குறுக்கு வழிகளையோ, நெருக்கடிகளையோ, திடீர் மாற்றங்களையோ அவளால் அனுமதிக்க முடியாது. மற்றவர்கள் தீர்மானித்த ஒரு நிலையான பாத்திரத்துக்குள் அவள் வாழ்கிறாள்.

அவளுடைய இன்மை கலாச்சாரம் சார்ந்தது: அவளுக்கு ஓர் இடம் இருக்கிறது, ஆனால் குரல் இல்லை.

இலகுவான சேவைகளில் வேலை செய்யும் பெண் – 32 வயது

நெப்ராஸ்காவின் நகரங்களில் — லிங்கன், ஒமாஹா, கிராண்ட் ஐலண்ட் — அன்றாட வேலையைச் செய்பவர்கள் பெண்களே:

– காசாளர்கள் – சுத்தம் – உணவுச் சேவை – பள்ளி உதவி – முதியோர் இல்லங்கள் – செயலகப் பணி

குறைந்த ஊதியம், பிரிக்கப்பட்ட பணிநேரங்கள், எதிர்காலம் இல்லை. அவளுடைய இன்மை சமூகம் சார்ந்தது: அவள் இல்லாமல் நகரம் இயங்காது, ஆனால் “வளர்ச்சி” பற்றிப் பேசும்போது யாரும் அவளைக் குறிப்பிடுவதில்லை.

தூரங்களின் பெண் – 53 வயது

நெப்ராஸ்கா, ஓர் உண்மையான ஊரைப் பார்க்காமலேயே இரண்டு மணி நேரம் காரோட்டக்கூடிய ஒரு மாநிலம். இந்தத் தூரம் ஒரு வாழ்க்கை முறையாகிவிடுகிறது.

நகரங்களுக்கு வெளியே வாழும் பெண் எதிர்கொள்பவை: – ஒவ்வொரு தேவைக்கும் நீண்ட பயணங்கள் – குறைந்த மருத்துவ வசதி – கடுமையான குளிக்காலங்கள் – தனித்த வீடுகள் – சலிப்பூட்டும்

வழக்கம் – உண்மையான சமூக வலையமைப்பு
இல்லாமை.

அவளுடைய இன்மை புவியியல் சார்ந்தது: அவள்
கிலோமீட்டர்களில் மறைந்துபோகிறாள்.

பின்னரை – நெப்ராஸ்கா

நெப்ராஸ்கா எளிமையாகத் தோன்றும் ஒரு நிலம்,
ஆனால் அந்த எளிமை மேலோட்டமானது மட்டுமே.

இங்கே பெண்கள் மறைந்துபோவது இவற்றுக்குள்: –
ஊதியம் இல்லாத விவசாய வேலை – மூடிய சமூகங்கள்
– மிகப் பெரிய தூரங்கள் – சேவைகள் இல்லாமை –
இறுக்கமான பாத்திரங்கள்.

இது நிலத்தாலும், மரபாலும், மௌனத்தாலும் ஆன ஓர்
இன்மை.

சின்தனை – நெப்ராஸ்கா

ஒவ்வொரு மாநிலமும் இன்மையின் ஒரு வடிவத்தைக்
காட்டுகிறது. நெப்ராஸ்கா ஒருபோதும் மாறாத
அன்றாட வாழ்க்கையால் கட்டப்பட்ட இன்மையைக்
காட்டுகிறது.

வெளிப்படையான வன்முறை இல்லை, கண்கவர்
நெருக்கடி இல்லை. தன்னையே திரும்பத் திரும்பச்
சொல்லும் ஒரு வாழ்க்கை, அங்கீகரிக்கப்படாத ஓர்
உழைப்பு, கைவிட முடியாத ஒரு பாத்திரம் மட்டுமே
இருக்கிறது. நெப்ராஸ்கா, பெண்கள் எல்லாவற்றையும்
ஒன்றாகத் தாங்கிப் பிடிக்கும் மாநிலம்; அதே
காரணத்தால்தான் அவர்கள் கண்ணுக்குத்
தெரிவதில்லை.

அதனால்தான் இது இந்த அத்தியாயத்துக்குத் தகுதியானது: ஏனெனில் மிகப் பொதுவான அழித்தல், இயல்பாகத் தோன்றும் அழித்தலே.

நெவாடா

நெவாடா தோற்றங்களின் மீது கட்டப்பட்ட ஒரு மாநிலம். வெளிச்சம், கேசினோக்கள், ஹோட்டல்கள், பொழுதுபோக்கு, சுற்றுலா, சூதாட்டம், முடிவில்லா இரவு வாழ்க்கை. உலகம் சுதந்திரமாக, மிகையாக, வாய்ப்பாகப் பார்க்கும் ஒரு காட்சிப்பெட்டி.

உண்மை இதற்கு நேர் எதிரானது.

பெண் உடல் மிக எளிதாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு, சுரண்டப்பட்டு, நுகரப்பட்டு, மாற்றப்படும் இடங்களில் நெவாடாவும் ஒன்று. பெண்கள் வாய்ப்பு இல்லாததால் அல்ல, அவர்களுடைய இருப்பு ஒரு விற்பனைப் பண்டமாக நடத்தப்படுவதால் மறைந்துபோகும் ஓர் இடம்.

இங்கே பெண்ணின் இன்மை நவீனமானது, தெளிவானது, வேண்டுமென்றே செய்யப்படுவது. நேர்த்தியான, தொடர்ச்சியான, சுத்தமான ஓர் அழித்தல். சாத்தியமற்ற நேரங்கள், இரவுப் பணிகள், அழகியல் அழுத்தம், தேய்ந்துபோன அடையாளம், சுற்றுலாத் தொழில் திணிக்கும் பாத்திரங்கள் ஆகியவற்றால் ஆனது.

கேசினோக்கள் மற்றும் ஹோட்டல்களின் பெண்மணி – 33 வயது

லாஸ் வேகஸ் செழிப்பதே ஆயிரக்கணக்கான பெண்கள் இவற்றை நடத்துவதால்தான்: – வரவேற்பு –

வீட்டுப் பராமரிப்பு – உணவகங்கள் – பார்கள் –
பொழுதுபோக்கு – வாடிக்கையாளர் சேவை –
ஒருங்கிணைப்பு – சுற்றுலா அழைப்பு மையங்கள்.

இரவுப் பணிகள், ரத்தான வார இறுதிகள், இல்லாத விடுமுறைகள், இடைவிடாத அழுத்தம். உள்ளே எந்த ஆற்றலும் மிஞ்சாதபோதும் பெண்கள் ஒரு கச்சிதமான பிம்பத்தைப் பராமரிக்க வேண்டும். அவளுடைய இன்மை உடல் சார்ந்ததும் உளவியல் சார்ந்ததும்: அவளை ஒரு நபராக அல்ல, "அனுபவத்தின் ஒரு பகுதியாக" பயன்படுத்தும் ஓர் அமைப்பில் அவள் வேலை செய்கிறாள்.

இரவுத் துறையில் வேலை செய்யும் பெண் – 29 வயது

இரவில் நெவாடா கவர்ச்சியானது அல்ல. அது கடுமையானது. விளக்குகள், இசை, காட்சிகளுக்கு இடையே வாழ்க்கைகள் தேய்ந்துபோகின்றன:

– உபசரிப்புப் பெண்கள் – நடனக் கலைஞர்கள் – பார் பணியாளர்கள் – விளம்பரதாரர்கள் – பிம்பம் மற்றும் அழகியல் இருப்பு சார்ந்த பாத்திரங்கள்

உங்கள் உடல் ஒப்பந்தத்தின் ஒரு பகுதி. அதை உங்களால் சமாளிக்க முடியாவிட்டால், ஒரு நிமிடத்தில் உங்களை மாற்றிவிடுவார்கள்.

அவளுடைய இன்மை பொருளாதாரம் சார்ந்ததும் அறம் சார்ந்ததும்: வேலை அவளுடைய பிம்பத்தைக் கோருகிறது, அவளை அல்ல.

திரைக்குப் பின்னால் இயக்கும் குடியேறிப் பெண் - 41 வயது

மாபெரும் ஹோட்டல்களுக்குப் பின்னால்
நூற்றுக்கணக்கான குடியேறிப் பெண்கள்
இருக்கிறார்கள்: பிலிப்பைன்ஸ், மெக்சிகோ, ஹைட்டி,
மத்திய அமெரிக்காவைச் சேர்ந்தவர்கள்.

சுற்றுலாப் பயணிகள் பார்க்கக் கூடாத எல்லா
வேலைகளையும் செய்பவர்கள் அவர்களே:

- தொழில்துறைச் சலவையகங்கள் - தொடர்ச்சியான
சுத்தம் - நிலத்தடிச் சமையலறைகள் - மிகப் பெரிய
கிடங்குகள் - மாலை நேர ஒருங்கிணைப்பு - தளத்
தயாரிப்பு

மறைந்த வாழ்க்கைகள். களைத்த உடல்கள்.
மனிதத்தன்மையற்ற பணிநேரங்கள். அவளுடைய
இன்மை அமைப்பு சார்ந்தது: அவள்
இன்றியமையாதவள், ஆனால் கண்ணுக்குத்
தெரியாதவளாகவே நடத்தப்படுகிறாள்.

லாஸ் வேகஸுக்கு வெளியே வாழும் பெண் - 52 வயது

நெவாடா வெறும் விளக்குகள் அல்ல. சுற்றியுள்ள
பாலைவனமும் தான்: சிறு ஊர்கள், தாழ்வான வீடுகள்,
அரிதான சேவைகள், தனித்த தொழில்கள்.

இங்குள்ள பெண்கள் எதிர்கொள்பவை: - தாங்க
முடியாத செலவுகள் - குறைந்த சுகாதார வசதி -
போக்குவரத்து இல்லாமை - மிகப் பெரிய தூரங்கள் -
கடுமையான, சரியாக இணைக்கப்படாத சமூகங்கள் -
குறைந்த வாய்ப்புகள்.

உலகம் இந்த மாநிலத்துடன் இணைத்துப் பார்க்கும் வாழ்க்கைக்கு நேர் எதிரான ஒரு வாழ்க்கையை அவள் வாழ்கிறாள்.

அவளுடைய இன்மை புவியியல் சார்ந்தது: அவள் விளக்குகளின் நெவாடாவில் அல்ல, உண்மையான நெவாடாவில் வாழ்கிறாள்.

அவளைப் பற்றி யாரும் பேசுவதில்லை.

பின்னூரை - நெவாடா

நெவாடா நிகழ்த்துதலின் மீது கட்டப்பட்ட ஒரு மாநிலம். பிம்பம், அனுபவம், பொழுதுபோக்கு — இவைதான் எல்லாம்.

இந்த இயந்திரத்தைச் சுழல வைக்கும் மௌனமான இயந்திரம் பெண்களே: ஹோட்டல்கள், கேசினோக்கள், உணவகங்கள், பொழுதுபோக்கு, பராமரிப்பு, ஒருங்கிணைப்பு.

இருந்தும், அவர்களே மிகக் குறைவாக மதிக்கப்படுகிறார்கள். கடுமையான, தேய்க்கும், கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு யதார்த்தத்தில் வாழ்ந்துகொண்டே மற்றவர்களின் கனவுகளைத் தாங்கிப் பிடிப்பவர்கள் அவர்களே.

நெவாடா அவர்களைப் பயன்படுத்துவது போலவே சரியாக அழிக்கிறது.

சிந்தனை - நெவாடா

ஒவ்வொரு மாநிலமும் இன்மையின் ஒரு முகத்தைக் காட்டுகிறது. நெவாடா மிக நவீனமான முகத்தைக் காட்டுகிறது: பொருளாதாரச் செயல்பாடுகளாகச் சுருக்கப்பட்ட பெண்கள்.

அதை அழிப்பது வறுமை அல்ல. அது அமைப்பு.

இது கட்டமைக்கப்பட்ட ஓர் இன்மை: மௌனமானது, நேர்த்தியானது, வாய்ப்பு என்ற வேடம் அணிந்தது. பெண்களுக்கு ஆயிரம் வாய்ப்புகள் உள்ளன, ஆனால் அவர்களைத் தேய்த்துவிட ஆயிரம் வழிகளும் உள்ளன.

அதனால்தான் இந்த அத்தியாயம் முக்கியமானது: ஏனெனில் விளக்குகளுக்கு நடுவே, ஒவ்வொரு நாளும் அவற்றை ஏற்றுபவர் யார் என்பதுதான் குறைவாகத் தெரிகிறது.

நியூ ஹாம்ப்ஷயர்

நியூ ஹாம்ப்ஷயரில் சுதந்திரம், காடுகள், ஏரிகள், குன்றுகள், கச்சிதமான கிராமங்கள், அமைதியான சாலைகள், கிட்டத்தட்டப் பூஜ்ஜிய வரிகள் உள்ளன. வெளியிலிருந்து பார்த்தால், அது ஓர் எளிமையான சொர்க்கம் போலத் தோன்றுகிறது: குழப்பம் இல்லை, இரைச்சல் இல்லை, பெரிய நகரங்கள் இல்லை. ஒழுங்கும் இயற்கையும் மட்டுமே.

பிரச்சினை என்னவென்றால், முழுமையான சுதந்திரம் பெரும்பாலும் முழுமையான தனிமை என்றே பொருள்படுகிறது.

பொதுச் சேவைகளில் அரசு குறைவாக முதலீடு செய்யும்போது, அந்தச் சுமை நேரடியாக மக்கள் மீது விழுகிறது—முதன்மையாக, பெண்கள் மீது.

இங்கே பெண்களின் இன்மை ஒரு துயரச் சம்பவம் அல்ல. அது தனிமைப்படுதல், இறுக்கமான கலாச்சார வழக்கங்கள், குடும்ப அழுத்தம், உண்மையான சமூக வலையமைப்புகள் இல்லாமை.

நியூ ஹாம்ப்ஷயர் தாக்குவதில்லை. அது உங்களைத் தனியாக விட்டுவிடுகிறது.

சிறு சமூகத்தின் பெண் - 47 வயது

நியூ ஹாம்ப்ஷயரின் கிராமங்களில், எல்லாம் அமைதியாகத் தோன்றுகிறது. எல்லாம் மூடியிருக்கிறது.

பெண் இப்படி இருக்க வேண்டும்: - நம்பகமான தாய் - மதிக்கப்படும் சமூக ஆளுமை - பள்ளிகளில் தன்னார்வலர் - சமூகத்தில் உடனிருப்பவள் - உள்ளூர் விதிகளின்படி ஒரு "நல்ல மனுஷி".

அவள் தவறு செய்ய முடியாது. வழக்கத்திலிருந்து அதிகம் விலக முடியாது. உணர்வு நெருக்கடிகளை அவளால் அனுமதிக்க முடியாது.

அவளுடைய இன்மை கலாச்சாரம் சார்ந்தது: அவளுக்கு ஒரு பாத்திரம் இருக்கிறது, ஆனால் சுதந்திரம் இல்லை.

குளிரிலும் தூரத்திலும் வாழும் பெண் - 52 வயது

நியூ ஹாம்ப்ஷயர் பெரியது அல்ல, ஆனால் தனித்த பகுதிகள், ஒன்றுக்கொன்று தொலைவான வீடுகள், குளிர்காலத்தில் தடைகளாக மாறும் சாலைகள் நிறைந்தது.

இங்குள்ள பெண் வாழ்வது இவற்றுடன்: - மாதக்கணக்கான பனி - எல்லாவற்றையும் சிக்கலாக்கும் தூரங்கள் - தாமதமாகக் கவனிக்கப்படும் உடல்நலப் பிரச்சினைகள் - மனத் தனிமை - இடமே விடாத வீட்டு வழக்கம் - குறைந்த உள்ளூர் சுகாதார வசதி.

அவள் விழுந்தால், காத்திருக்கிறாள்.
நோய்வாய்ப்பட்டால், மைல் கணக்கில்
காரோட்டுகிறாள். உணர்வுரீதியாக உடைந்தால்,
யாரும் கவனிப்பதில்லை.

அவளுடைய இன்மை புவியியல் சார்ந்தது: அவள்
மௌனத்திலும் குளிரிலும் மறைந்துபோகிறாள்.

இன்றியமையாத வேலைகள் - 38 வயது

நடுத்தர அளவிலான நகரங்களில்—கான்கார்ட்,
மான்செஸ்டர், நஷுவா— அடிப்படைச் சேவைகளை
நடத்துபவர்கள் பெண்களே:

- பள்ளிகள் - மருத்துவமனைகள் - முதியோர்
பராமரிப்பு - அரசு அலுவலகங்கள் - தொடக்கக் கல்வி -
நிர்வாகச் சேவைகள்

குறைந்த சம்பளம், சம்பளத்தைவிட மிகப் பெரிய
பொறுப்புகள், இடைவிடாத உணர்வுச் சுமைகள்.

அவளுடைய இன்மை செயல்பாடு சார்ந்தது: நலவாழ்வு
அமைப்பில் எஞ்சியிருப்பதை அவள் ஒன்றாகத்
தாங்கிப் பிடிக்கிறாள், ஆனால் அவளுடைய
துறைகளில் அரசு மிகக் குறைவாகவே முதலீடு
செய்கிறது.

அவள் இன்றியமையாதவள், ஆனால்
களைத்துப்போனவள்.

சுற்றுலாப் பகுதிகளில் குறைந்த ஊதிய வேலைகள் செய்யும் பெண் - 33 வயது

மாநிலத்தின் வடக்குப் பகுதி சுற்றுலாவை நம்பி
வாழ்கிறது: இலையுதிர்கால வண்ணங்கள், ஏரிகள்,
மலைகள், குளிக்காலம்.

கச்சிதமான படங்களுக்குப் பின்னால் இவற்றைச் செய்யும் பெண்கள் இருக்கிறார்கள்: – விடுதிகளைச் சுத்தம் செய்கிறார்கள் – காலை உணவு தயாரிக்கிறார்கள் – உணவகங்களில் வேலை செய்கிறார்கள் – B&B-களை நிர்வகிக்கிறார்கள் – அறைகளை ஒழுங்குபடுத்துகிறார்கள் – சிறு பராமரிப்பு வேலைகள் செய்கிறார்கள்.

நெரிசலான பருவங்களும் வெறுமையான பருவங்களும். நிலையற்ற ஒரு பொருளாதாரம். உண்மையான பாதுகாப்பு பூஜ்ஜியம்.

அவளுடைய இன்மை பொருளாதாரம் சார்ந்தது: எல்லாம் அவளை வைத்தே இயங்குகிறது, ஆனால் அமைப்பு அவளை மாற்றக்கூடியவளாகக் கருதுகிறது.

பின்னூரை – நியூ ஹாம்ப்ஷயர்

நியூ ஹாம்ப்ஷயர் ஒழுங்கானது, அமைதியானது. அதனால்தான் பெண் ஒரு சத்தமும் இல்லாமல் மறைந்துபோகிறாள்.

அவள் மறைந்துபோவது இவற்றுக்கு இடையில்: – மரபுவழிப் பாத்திரங்கள் – மூடிய சமூகங்கள் – உடல்ரீதியான தூரம் – முடிவில்லாக் குளிர்காலம் – போதாத சேவைகள் – குறைந்த ஊதியம் பெறும் இன்றியமையாத வேலைகள்.

பரபரப்பு இல்லை. குழப்பம் இல்லை. வழக்கமாகிவிடும் ஒரு தனிமை மட்டுமே.

சிந்தனை – நியூ ஹாம்ப்ஷயர்

ஒவ்வொரு மாநிலமும் இன்மையின் வெவ்வேறு வடிவத்தைக் காட்டுகிறது. நியூ ஹாம்ப்ஷயர்

“கச்சிதமான” இன்மையைக் காட்டுகிறது:
நாகரிகமான, சுத்தமான, ஒழுங்கான ஓர் அழித்தல்.

இங்கே பெண் சமூகங்களை நிர்வகிக்கிறாள், ஆனால் அவளை நிர்வகிக்க எந்தச் சமூகமும் இல்லை.

இது நியூ இங்கிலாந்தின் முரண்பாடு: நீங்கள் எவ்வளவு நாகரிகமாக இருக்கிறீர்களோ, அவ்வளவுக்குப் பெண் எல்லாவற்றையும் தானே சமாளித்துக்கொள்வாள் என்று எதிர்பார்க்கிறீர்கள்.

அதனால்தான் இந்த அத்தியாயம் அவசியமானது: வெளித்தோற்றத்தில் “நல்ல” மாநிலங்களும் வாழ்வதற்குப் பயங்கரமானவையாக இருக்கலாம் என்பதை நமக்கு நினைவுபடுத்த.

நியூ ஜெர்சி

நியூ ஜெர்சி ஓர் எல்லைப்புறப் பிரதேசம்: இணைக்கப்பட்டது, பரபரப்பானது, விலையுயர்ந்தது, தினசரிப் பயணிகளால் நிரம்பி வழிவது, கலப்புக் குடும்பங்கள், புலம்பெயர்ந்தோர், கடினமான குடியிருப்புப் பகுதிகள், விலையுயர்ந்த புறநகர்கள், மறக்கப்பட்ட நகரங்கள் நிறைந்தது. இது “பாலத்தின் அக்கரையில்” இருக்கும் நியூயார்க் அல்ல. இது ஒரு சிக்கலான, சிதறுண்ட மாநிலம்; இங்கே பெண்கள், திருப்பித் தருவதைவிட அதிகமாக உறிஞ்சிக்கொள்ளும் ஓர் அமைப்பை நிர்வகிக்கிறார்கள்.

இங்கே பெண்களின் இல்லாமை ஐந்து மிகக் கடுமையான காரணிகளிலிருந்து பிறக்கிறது: – தாங்க முடியாத அளவுக்கு உயர்ந்த வாழ்க்கைச் செலவு – கண்ணுக்குத் தெரியாத வீட்டு வேலை – களைப்பூட்டும்

தினசரிப் பயணம் – உண்மையான பதற்றங்கள்
கொண்ட பல இனச் சமூகங்கள் – மாற மறுக்கும்
பாரம்பரியக் குடும்பப் பாத்திரங்கள்.

நியூ ஜெர்சி பெண்களை வன்முறையால்
அழிப்பதில்லை. ஆயிரம் பணிகளுக்கு நடுவே
வாழ்ந்தாக வேண்டிய முயற்சியால் அவர்களை
அழிக்கிறது.

தினசரிப் பயணம் செய்யும் பெண் – 36 வயது

நியூ ஜெர்சி தினசரிப் பயணிகளின் மாநிலம்.
நியூயார்க் அல்லது பிலடெல்பியா சென்று சேர
ஒவ்வொரு நாளும் மணிநேரங்கள் வீணாகின்றன:
தாமதமாகும் ரயில்கள், சமாளிக்க முடியாத
போக்குவரத்து நெரிசல், அதிகப் பயணச் செலவு, மிகத்
தாமதமான வீடு திரும்புதல்.

இந்த வாழ்க்கையை வாழும் பெண் “பாதியில்”
வாழ்கிறாள்: – பாதி வேலையில் – பாதி பொதுப்
போக்குவரத்தில் – பாதி வீட்டில் (முரண்நகையாக,
குடும்பச் சுமையில் அதுவே பாதிக்கும் மேல்
எடுத்துக்கொள்கிறது)

அவளுடைய இல்லாமை காலம் சார்ந்தது: அவளுக்குத்
தனக்கென நேரமில்லை. எதற்குமே நேரமில்லை.

அவள் துண்டுகளில் மட்டுமே இருக்கிறாள்.

சேவைத் துறையில் வேலை செய்யும் புலம்பெயர்ந்த பெண் – 42 வயது

(லத்தீன் அமெரிக்கர், ஹைட்டியர், ஆப்பிரிக்கர்,
பிலிப்பைன்ஸ்காரர்)

நியூ ஜெர்சி புலம்பெயர்ந்தோரின் உழைப்பில்
செழிக்கிறது. இங்குள்ள பெண் முழு மாநிலத்தின்
மேடையையும் தாங்கிப் பிடிக்கிறாள்: –
செல்வந்தர்களின் வீடுகளில் சுத்தம் செய்தல் –
முறைப்படுத்தப்படாத குழந்தைப் பராமரிப்பு –
உணவகச் சமையலறைகள் – முதியோர் இல்லங்கள் –
பராமரிப்புப் பணிகள் – குறைந்த ஊதிய அடிப்படைச்
சேவைகள்

அவள் ஒரே நேரத்தில் மூன்று பிரச்சினைகளை
எதிர்கொள்கிறாள்: – குறைந்த ஊதியம் – மிக உயர்ந்த
வாடகை – மிகப் பெரிய குடும்பப் பொறுப்புகள்.

அவளுடைய இல்லாமை பொருளாதாரம் சார்ந்தது,
மொழி சார்ந்தது: அவள் வேலை செய்கிறாள்,
பேசுகிறாள், தன்னைத் தகவமைத்துக்கொள்கிறாள்,
ஆனால் அமைப்பின் விளிம்பிலேயே இருக்கிறாள்.

அவள் இன்றியமையாதவள், ஆனாலும் எப்போதும்
மாற்றக்கூடியவள்.

கடினமான குடியிருப்புப் பகுதிகளைச் சேர்ந்த பெண் – 34 வயது

நியூ ஜெர்சி வெறும் செல்வச் செருக்கு மட்டுமல்ல.
கிழக்கின் மிகவும் சிக்கலான சில நகரங்கள் இங்கே
உள்ளன:

– நகர்ப்புற வன்முறை – நிதியில்லாத பள்ளிகள் –
வேலையின்மை – பலவீனமான சுகாதாரச் சேவை –
உண்மையான சமூகச் சேவைகளின் பற்றாக்குறை

இங்கே வாழும் பெண் எதிர்கொள்வது: – இடைவிடாத
பாதுகாப்பின்மை – நிலையற்ற வேலைகள் – திறனற்ற

போக்குவரத்து - ஊதியத்துக்கு ஒவ்வாத வாழ்க்கைச் செலவு.

அவள் ஒற்றைப் பெற்றோர் குடும்பங்களின் தூண், சமூக வலைப்பின்னல்களின் முதுகெலும்பு, யாரும் அவளைக் காப்பாற்றாதபோது எல்லாவற்றையும் காப்பாற்றும் உருவம்.

அவளுடைய இல்லாமை நகர்ப்புறம் சார்ந்தது, கட்டமைப்பு சார்ந்தது: அமைப்பு தோற்கும்போது யாரும் அவள் குரலைக் கேட்பதில்லை.

செல்வச் செருக்கின் பெண் - 45 வயது

நியூ ஜெர்சியின் மறுபக்கம் அதன் செல்வச் செழிப்பான புறநகர்கள்: பிரம்மாண்டமான வீடுகள், சிறந்த பள்ளிகள், ஒழுங்கான குடியிருப்புப் பகுதிகள்.

இங்குள்ள பெண்கள் இடைவிடாத அழுத்தத்தில் வாழ்கிறார்கள்: - நிரம்பி வழியும் குடும்ப அட்டவணை - குழந்தைகளின் செயல்பாடுகள் - கட்டாயத் தன்னார்வப் பணி - குறையற்ற சமூகப் பிம்பம் - அந்தஸ்துச் சின்னமாக நிறுவப்பட்ட திருமணம் - மிக உயர்ந்த எதிர்பார்ப்புகள்.

அவள் பலவீனமாகத் தெரியக் கூடாது. அவள் தோற்கக் கூடாது. அவள் இந்த நடிப்பை நிறுத்தக் கூடாது.

அவளுடைய இல்லாமை அடையாளம் சார்ந்த பிரச்சினை: அவள் ஒரு தனிநபராக அல்ல, ஒரு குடும்பப் பணியாகவே பார்க்கப்படுகிறாள்.

பின்னூரை - நியூ ஜெர்சி

நியூ ஜெர்சி மிக வேகமாகவும் மிக அதிகச் செலவிலும் வாழும் ஒரு மாநிலம். அதை உண்மையில்

நடத்துபவர்கள் பெண்கள்தான், ஆனால் அமைப்பு அவர்களைப் பயன்படுத்திக்கொண்டே அழிக்கிறது.

– தினசரிப் பயணம் – கண்ணுக்குத் தெரியாத வேலைகள் – போதாத சேவைகள் – ஆபத்தான குடியிருப்புப் பகுதிகள் – அதீதப் போட்டி நிறைந்த புறநகர்கள் – இறுக்கமான குடும்பப் பாத்திரங்கள் – உண்மையான ஆதரவு இல்லாத பன்முகக் கலாச்சாரம்

மாநிலம் அவர்களால்தான் இயங்குகிறது, ஆனால் அவர்களுடைய முயற்சியை ஒருபோதும் பார்ப்பதில்லை.

சிந்தனை – நியூ ஜெர்சி

ஒவ்வொரு மாநிலமும் ஏதோ ஒரு வகை இல்லாமைகளைக் காட்டுகிறது. அதிகமாக எதிர்பார்த்து, மிகக் குறைவாகத் திருப்பித் தரும் ஓர் அமைப்பிலிருந்து பிறக்கும் இல்லாமைகளை நியூ ஜெர்சி காட்டுகிறது.

இது இடைநிலையின் மாநிலம்: அதிகார மையங்களுக்கு மிக அருகில், அவற்றின் வாய்ப்புகளுக்கு மிகத் தொலைவில். இங்கே பெண்கள் இடைவிடாத நெருக்கடியில் வாழ்கிறார்கள்: நேரத்தின், பணத்தின், ஆற்றலின், அடையாளத்தின் நெருக்கடி.

இது ஒரே ஒரு காரணியின் குற்றமல்ல. அனைத்தின் கூட்டுத்தொகை.

அதுதான் நியூ ஜெர்சியை இந்தத் தொகுதியின் மையமாக்குகிறது: பெண்ணின் இல்லாமை ஒரு நிறைவான வாழ்க்கையிலிருந்தும் பிறக்கலாம் என்பதை அது காட்டுகிறது—தனக்கென ஓர் இடத்தைத் தவிர எல்லாமே நிறைந்த வாழ்க்கை.

நியூ மெக்சிகோ

நியூ மெக்சிகோ அமெரிக்காவின் மிகவும் வசீகரமான, மிகவும் கடினமான மாநிலங்களில் ஒன்று. தூய அழகு: பரந்த பாலைவனங்கள், சிவந்த பள்ளத்தாக்குகள், பூர்வகுடிச் சமூகங்கள், பழமையான கலாச்சாரம், ஆன்மிகம், அமைதி. ஆனால் இந்த வலிமையான அழகியலுக்குப் பின்னால் மிகக் கடுமையான ஓர் உண்மை மறைந்திருக்கிறது:

– வரலாற்று வறுமை – நாள்பட்ட போதை
அடிமைத்தனங்கள் – பலவீனமான பொதுச் சேவைகள்
– புவியியல் தனிமை – நலிந்த பள்ளிகள் –
மறைக்கப்பட்ட குடும்ப வன்முறை – எல்லை தாண்டிய
போதைப்பொருள் கடத்தல்

இது பெண்கள் தற்செயலாக மறைந்துபோகாத ஒரு மாநிலம்: எல்லாமே பாரமாக இருக்கும் ஒரு பிரதேசத்தில் வாழ்வதால்தான் அவர்கள் மறைகிறார்கள்—தூரம், வரலாறு, கலாச்சாரம், வறுமை, மூடிய சமூகங்கள், நிலையற்ற வேலைகள்.

நியூ மெக்சிகோ கைவிடப்பட்ட அழகு. அந்தக் கைவிடலுக்குள்ளே எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகத் தாங்கிப் பிடிக்கும் பெண்கள் இருக்கிறார்கள்.

பியூப்லோக்களின் பூர்வகுடிப் பெண் – 43 வயது

அமெரிக்கக் கண்டங்களிலேயே மிகப் பெரிய பூர்வகுடி அமெரிக்க மக்கள்தொகைகளில் ஒன்று நியூ மெக்சிகோவில் உள்ளது: பியூப்லோ, நவாஹோ, அப்பாச்சி பெண்கள்.

அவள் இரண்டு உலகங்களுக்கு நடுவே வாழ்கிறாள்: – பழமையான மரபுகள் – அவளைப் புறக்கணிக்கும்

நவீன அரசு.

அவள் எதிர்கொள்வது: – நிதியில்லாத பள்ளிகள்– மிகக் குறைந்த சுகாதாரச் சேவை– நெரிசலான வீடுகள்– குறைந்த ஊதியம்– அடிப்படைச் சேவைகளுக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அணுகல்– கலாச்சார, புவியியல் தனிமை.

அவள் பெரிய குடும்பங்களையும், முழுச் சமூகங்களையும், கனமான பொறுப்புகளையும் தாங்குகிறாள்.

அவளுடைய இல்லாமை வரலாற்று ரீதியானது: கடந்த நூறு ஆண்டுகளில் அரசு அவளுடைய மக்களிடமிருந்து எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டது, கிட்டத்தட்ட எதையுமே திருப்பித் தரவில்லை.

ஏழைப் பகுதிகளைச் சேர்ந்த லத்தீன் அமெரிக்கப் பெண் – 35 வயது

நியூ மெக்சிகோ அமெரிக்கத்தன்மையைவிட லத்தீன் அமெரிக்கத்தன்மை அதிகம் கொண்டது. எங்கும் ஸ்பானிஷ், கலப்புக் குடும்பங்கள், கடின உழைப்பு.

மாநிலத்தின் திரைமறைவில் எங்கும் லத்தீன் அமெரிக்கப் பெண்கள்: – சுத்தம் செய்தல் – உணவுச் சேவை – பராமரிப்பு – இலகுவான விவசாயம் – உள்ளூர்க் கடைகள் – சமூக ஆதரவு.

மிகக் குறைந்த ஊதியத்திலும் ஏறிக்கொண்டே போகும் செலவுகளிலும் அவர்கள் வாழ்கிறார்கள். பல குடும்பங்கள் விளிம்பில் வாழ்கின்றன. ஆவணங்கள் இல்லாவிட்டால் நிலைமை இன்னும் பலவீனமானது: பயம், கண்ணுக்குத் தெரியாமை, உண்மையான உதவி எதுவுமில்லை.

அவளுடைய இல்லாமை பொருளாதாரம் சார்ந்தது, அரசியல் சார்ந்தது: அவள் கடினமாக உழைக்கிறாள், ஆனால் ஒருபோதும் பிரதிநிதித்துவம் பெறுவதில்லை.

எல்லாவற்றிலிருந்தும் தொலைவில் வாழும் பெண் - 52 வயது

நியூ மெக்சிகோ பிரம்மாண்டமானது, ஆனால் வெறுமையானது. சின்னஞ்சிறு ஊர்கள், பாலவனத்தில் வீடுகள், மணிநேரத் தொலைவில் நகரங்கள்.

இங்குள்ள பெண் எதிர்கொள்வது: - முழுமையான தனிமை - தொலைவில் இருக்கும் சுகாதாரச் சேவை - போக்குவரத்து பூஜ்ஜியம் - கடுமையான குளிர்காலம், இரக்கமற்ற கோடைக்காலம் - மாறாத அன்றாடம் - குறைவான வேலை - சுற்றிலும் பரவியிருக்கும் போதை அடிமைத்தனங்கள்.

அவள் விழுந்தால், யாரும் வருவதில்லை. அவளுக்கு மருத்துவர் தேவைப்பட்டால், மணிக்கணக்கில் வண்டி ஓட்டுகிறாள். அவளுக்குப் பிரச்சினைகள் இருந்தால், அவளே அவற்றைச் சமாளிக்கிறாள்.

அவளுடைய இல்லாமை புவியியல் சார்ந்தது: அவள் வெளியில் கரைந்து மறைகிறாள்.

சுற்றுலா-ஆன்மிகத் துறையில் வேலை செய்யும் பெண் - 30 வயது

நியூ மெக்சிகோ "ஆன்மிகச்" சுற்றுலாவை ஈர்க்கிறது: கலை, தியானம், பாலவனங்கள், தியான முகாம்கள், பூர்வகுடிக் கலாச்சாரம்.

கவித்துவமான பிம்பத்துக்குப் பின்னால்
பொருளாதாரத்தைத் தாங்கும் பெண்கள்
இருக்கிறார்கள்: – B&B தங்குமிடங்கள்– கலாச்சார
வழிகாட்டிகள்– கலைக்கூடங்கள்– சிறிய
உணவகங்கள்– கைவினைக் கடைகள்– பருவகாலச்
சேவைகள்.

இது நிலையற்ற துறை: உச்சப் பருவத்தில் சிறந்த
வருமானம், மற்ற மாதங்களில் கிட்டத்தட்ட
எதுவுமில்லை.

அவளுடைய இல்லாமை பொருளாதாரம் சார்ந்தது:
இந்தப் பகுதியின் அழகு பணத்தை ஈர்க்கிறது, ஆனால்
அங்கே வாழ்பவர்களுக்காக அதைத்
தக்கவைப்பதில்லை.

பின்னூரை – நியூ மெக்சிகோ

நியூ மெக்சிகோ இரண்டு எல்லைகளுக்கு நடுவே
இருக்கும் ஒரு மாநிலம்: முழுமையான அழகும்
நாள்பட்ட வறுமையும். ஆழ்ந்த ஆன்மிகமும் அரசியல்
புறக்கணிப்பும். வலுவான மரபும் பலவீனமான
சேவைகளும்.

இங்குள்ள பெண்கள் எல்லாவற்றையும் தங்கள்
தோள்களில் சுமக்கிறார்கள்: பூர்வகுடிச் சமூகங்கள்,
லத்தீன் அமெரிக்கக் குடும்பங்கள், தனிமைப்பட்ட
பாலைவனங்கள், கலை நகரங்கள், அற்பமான
வேலைகள்.

அவர்கள் மாநிலத்தைத் தாங்கும்போது, யாரும்
அவர்களைத் தாங்குவதில்லை.

இது சத்தமில்லாத ஓர் இல்லாமை, ஏனென்றால்
நிலப்பரப்பு மிக அழகானது. அழகு எல்லாவற்றையும்

முடிவிடுகிறது.

சிந்தனை - நியூ மெக்சிகோ

ஒவ்வொரு மாநிலமும் வெவ்வேறு வகை இல்லாமைகளைக் காட்டுகிறது. தூரத்தாலும் தீர்க்கப்படாத வரலாற்றாலும் உருவான இல்லாமைகளை நியூ மெக்சிகோ காட்டுகிறது.

இங்கே பெண் ஒரே ஒரு சக்தியால் அழிக்கப்படுவதில்லை. எல்லாம் சேர்ந்து அவளை அழிக்கின்றன:

- புவியியல் - கலாச்சாரம் - மரபு - வறுமை - தனிமை - குடும்பப் பாத்திரங்கள் - சேவைகளின் பற்றாக்குறை - அரசியல் கண்ணுக்குத் தெரியாமை

இது ஒரு பழமையான அழித்தல். கிட்டத்தட்ட பரம்பரையாக வருவது.

அதனால்தான் இந்த அத்தியாயம் முக்கியமானது: ஏனென்றால் நியூ மெக்சிகோ காலத்தால் மறக்கப்பட்ட இடம் அல்ல. அரசால் மறக்கப்பட்ட இடம். அதற்கான விலையைப் பெண்கள் ஒவ்வொரு நாளும் செலுத்துகிறார்கள்.

நியூயார்க் மாநிலம்

நியூயார்க் ஒரு நகரம் அல்ல. அது உடலைத் தாக்கும் ஒன்று. நீங்கள் விரும்பாவிட்டாலும் உங்களைப் பற்றி இழுத்துச் செல்லும் ஓர் அலை. அனுமதி கேட்காத ஒரு பிரசன்னம். இங்கே நீங்கள் கால் வைத்ததுமே புரிந்துகொள்கிறீர்கள்: அது முடிவு செய்வதை நீங்கள் முடிவு செய்வதில்லை.

லட்சக்கணக்கான மக்களால் சூழப்பட்டிருந்தும் ஒரு பாலைவனத்தில் இருப்பதைவிட அதிகமாகத் தனிமையை உணரக்கூடிய உலகின் ஒரே இடம் இதுதான். இது உங்களைக் கவனிக்கும், அளக்கும், மதிப்பிடும், உட்கொள்ளும் ஒரு நகரம்; அதன் வேகத்துக்கு உங்களால் ஈடுகொடுக்க முடியாவிட்டால், திரும்பிப் பார்க்காமல் உங்களைப் பின்னால் விட்டுவிடுகிறது.

நியூயார்க் உங்களை வரவேற்பதில்லை. உங்களை மதிப்பிடுகிறது.

இது உலகின் தலைநகரம், ஆனால் கண்ணுக்குத் தெரியாதவர்களின் தலைநகரமும் கூட. வெற்றியாளர்களை மட்டுமே காட்டும் நகரம், அதன் ஒவ்வொரு அங்குலத்தையும் இயங்கவைக்கும் ஆயிரக்கணக்கான பெண்களை மறந்துவிடுகிறது. யாரும் தங்களைத் தாங்காதபோதும் மற்றவர்களின் வாழ்க்கையைத் தாங்குபவர்கள்.

நியூயார்க் ஒரே நேரத்தில் எல்லா முமாக இருக்கிறது: வன்மையாகப் பறைசாற்றப்படும் செல்வமும் இனி குரலே இல்லாத வறுமையும், ஐந்து ஆண்டுகளில் முகம் மாறும் குடியிருப்புப் பகுதிகளும் ஐம்பது ஆண்டுகளாக மாறாத பகுதிகளும், கலக்கும் மொழிகள், ஒன்றன்மேல் ஒன்று படியும் கலாச்சாரங்கள், குறுக்கிடும் உடல்கள், ஒருபோதும் உண்மையில் ஒன்றோடொன்று பேசிக்கொள்ளாத வாழ்க்கைகள்.

இது இடைவிடாத இயக்கத்தின் மீது கட்டப்பட்ட நகரம்: நெரிசலான ரயில்களில் ஏறி இறங்குவது, அழுக்கான, ஒளிரும் தெருக்களில் நடப்பது, மிதக்கவைக்கும் ஒரு வேலையைத் தேடுவது, ஆர்டர்களை விநியோகிக்க ஓடுவது, மருத்துவமனைக்கு, பள்ளிக்கு, வீட்டுக்கு,

வேலை ஷிஃப்டுகளுக்கு, ஆயிரம் வெவ்வேறு
திசைகளில் நகர்வது. இது உங்களுக்கு நிறைய
வாக்குறுதி அளிக்கும், ஆனால் நீங்கள்
பிடுங்கிக்கொள்வதை மட்டுமே தரும் ஒரு பிரதேசம்.

மற்றவர்கள் புறக்கணிக்கும் துண்டுகளை ஒன்றாகப்
பிடித்து வைத்திருக்கும் பெண்களால்தான் நியூயார்க்
இயங்குகிறது: வானளாவிய கட்டடங்களின் மேல்
தளங்களில் வேலை செய்பவர்கள், கீழ்த் தளங்களில்
தரையைச் சுத்தம் செய்பவர்கள், நேரமில்லாத
குடும்பங்களின் குழந்தைகளை வளர்ப்பவர்கள், யாரும்
பார்க்க விரும்பாத பகுதிகளில் உயிர் பிழைப்பவர்கள்,
உங்களிடமிருந்து எல்லாவற்றையும் கேட்டு உங்களை
எப்போதும் பாதியிலேயே விட்டுவிடும் ஒரு நகரத்தை
எதிர்கொள்பவர்கள்.

இங்கே பெண் ஒரே நேரத்தில் மூன்று நிலை
அழுத்தங்களை அனுபவிக்கிறாள்:

1. வேகத்தின் அழுத்தம்:

நீங்கள் வேகத்தைக் குறைத்தால், மறைந்துவிடுவீர்கள்.
நியூயார்க் யாருக்காகவும் காத்திருப்பதில்லை,
உங்களுக்காக எந்த விதிவிலக்கும் செய்வதில்லை.

2. செலவின் அழுத்தம்:

இங்கே எல்லாமே அதிக விலை—வீடு, நேரம், ஆற்றல்,
அடையாளம். ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு பணச்
சவாலாகிறது.

3. இருப்பின் அழுத்தம்:

நீங்கள் எப்போதும் இருந்தாக வேண்டும்,
தாக்குப்பிடிக்க வேண்டும், இயங்க வேண்டும்,

நிலைத்து நிற்க வேண்டும்.

ஆனால் உங்களை யார் தாங்குகிறார்கள்?

நியூயார்க் அழகானது, கொடூரமானது: அது உங்களுக்கு உண்மையான வாய்ப்புகளைத் தருகிறது, ஆனால் மிக உயர்ந்த விலையைக் கேட்கிறது.

இங்குள்ள பெண் பலவீனமான பிரசன்னம் அல்ல. அவள் அன்றாடம் உயிர் பிழைக்கும் ஓர் இயந்திரம். பள்ளிகள், மருத்துவமனைகள், உணவகங்கள், சுத்தப் பணி, பொதுச் சேவைகள், போக்குவரத்து, குடும்பங்கள், வானளாவிய கட்டடங்கள், வணிகங்கள், குடியிருப்புப் பகுதிகள்—இவற்றையெல்லாம் முன்னெடுத்துச் செல்பவள் அவள்தான்.

ஆனாலும், நகரத்தின் கதையில் அவள் குரல் மையத்தில் இல்லை. அது பின்னணி. அது செயல்பாட்டுக்கானது. அவசியமானது, ஆனால் கொண்டாடப்படாதது. இருக்கிறது, ஆனால் கேட்கப்படுவதில்லை.

நியூயார்க் எல்லாவற்றையும் காட்சிக்கு வைக்கும் நகரம், அதை உண்மையில் இயக்குபவர்களைத் தவிர.

அதனால்தான் இந்தத் தொகுதியில் அது ஒரு தனி இடத்தைப் பிடிக்கிறது. இது மற்ற மாநிலங்களைப் போன்ற ஒரு மாநிலம் அல்ல. அமெரிக்காவின் அனைத்துப் பெண் இல்லாமைகளும் ஒன்றுசேரும் புள்ளி இது: பொருளாதாரம், கலாச்சாரம், நகர்ப்புறம், மொழி, இனம், தொழில், உணர்வு சார்ந்த இல்லாமைகள்.

இயங்கும் எல்லாவற்றின், இயங்காத எல்லாவற்றின் நுண்ணுலகம் இது.

இங்கே பெண்கள் எங்கும் இருக்கிறார்கள். ஆனாலும் ஒரு நொடியில் மறைந்துவிடக்கூடும். அவர்களுடைய வேகம் நகரத்தின் வேகத்தைக் குறைத்தால் போதும்.

நியூயார்க் பெரியது, ஆனால் ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையின் பாரத்தைத் தாங்கும் அளவுக்குப் பெரியதல்ல. இந்த அத்தியாயம் அதை நிரூபிக்கிறது: உலகின் மிகப் புகழ்பெற்ற நகரம் மிக நியாயமானது அல்ல. அது மிக அதிகமாகக் கண்ணுக்குத் தெரிவது மட்டுமே. அதன் அன்றாட வாழ்க்கையின் பெருஞ்சத்தத்தில், பெண் மௌனத்தில் தொலைந்துபோகிறாள்.

மன்ஹாட்டன்

Olivia, 39 – மிட்டவுன், உயர்ந்த அலுவலகக் கட்டடங்கள், பரபரப்பான வாழ்க்கை

Olivia காலை 7:10-க்குச் சுரங்க ரயிலில் ஏறுகிறாள். லைன் 6, நின்றபடி, கையில் போன், கண்கள் ஏற்கெனவே ஈமெயில்களின் ஓட்டத்தில் பதிந்திருக்கின்றன.

மிட்டவுனில் ஒரு கண்ணாடிக் கட்டடத்தின் இருபத்தேழாவது மாடியில் அவள் வேலை செய்கிறாள். யாராலும் உண்மையில் விளக்க முடியாத சேவைகளை விற்கும் ஒரு நிறுவனத்தின் ப்ராஜெக்ட் மேனேஜர் அவள். எல்லோரும் எண்களைப் பற்றி, கணிப்புகளைப் பற்றி, காலாண்டு இலக்குகளைப் பற்றிப் பேசுகிறார்கள். மனிதர்களைப் பற்றி யாரும் பேசுவதில்லை.

Olivia-வுக்கு ஆறு வயது மகள் இருக்கிறாள்; அவளோடு நாளுக்கு இரண்டு மணிநேரம் மட்டுமே

விழித்திருக்கிறாள். காலையில், அவளுக்கு உடை அணிவிக்க; மாலையில், அவளைத் தூங்கவைக்க. மீதியெல்லாம் ஒப்படைக்கப்பட்டவை: குழந்தைப் பராமரிப்பாளர், பள்ளி, பள்ளிக்குப் பிந்தைய செயல்பாடுகள், அவசரக் குறுஞ்செய்திகள்.

அவளுடைய மேலதிகாரி அவளிடம் “நெகிழ்வுத்தன்மை” கேட்கிறார், ஆனால் நெகிழ்வுத்தன்மை எப்போதும் ஒருபக்கமாகவே இருக்கிறது: – நீண்டுகொண்டே போகும் கூட்டங்கள் – நேரம் தவறும் அழைப்புகள் – கற்பனையான அவசரங்கள் – “இன்றிரவுக்குள்” முடிக்க வேண்டிய ப்ராஜெக்டுகள்.

மன்ஹாட்டன் வாய்ப்புகளின் நகரமாக விற்கப்படுகிறது. Olivia-வுக்கோ அது அவளுடைய நேரத்தைத் திருடி, வீட்டு டெலிவரிகள், சலவை, கட்டணச் சேவை என்ற வடிவில் அதையே அவளுக்கு விற்கும் நகரம்.

மாலையில், அவள் அலுவலகத்திலிருந்து வெளியேறும்போது, கட்டடங்களின் விளக்குகள் ஏளனம் போலத் தெரிகின்றன. அவளுடைய வாழ்க்கையைத் தவிர எல்லாமே மின்னுகிறது.

Olivia-வின் இல்லாமை மலிவானது அல்ல. அது நேரத்தை விழுங்குவது. மிக முக்கியமான இடத்தைத் தவிர எல்லா இடங்களிலும் அவள் இருக்கிறாள்.

நான், Nando, வேகத்தைக் குறைக்க முடியாதவளின் விரைவான நடையோடு அவள் 3-வது அவென்யூவைக் கடப்பதைப் பார்க்கும்போது, ஒரே ஓர் எளிய விஷயத்தைப் பார்க்கிறேன்: தன்னை ஒருபோதும் தாங்கப்போகாத ஒரு நகரத்தைத் தாங்கும் ஒரு பெண்.

— Nando

புரூக்ளின்

**Aisha, 31 – பெட்ஃபோர்ட்-ஸ்டுய்வசன்ட்,
தலைகீழான ஜென்ட்ரிஃபிகேஷன்**

Aisha வரலாற்று ரீதியாகக் கறுப்பின மக்களின் பகுதியான பெட்-ஸ்டுயில் பிறந்தாள். ராப், வரலாறு, குடும்பங்கள், தேவாலயங்கள், கோடைக்கால நடைபாதை பார்பிக்யூக்கள்.

பிறகு “கலைஞர்கள்” வந்தார்கள், முதலீட்டாளர்கள், புதிய காபிக் கடைகள், கழுத்துப் பட்டையில் பிடித்துச் செல்லப்படும் உயர்ரக நாய்கள், தர்க்கமே இல்லாமல் ஏறும் விலைகள். வழக்கமான காட்சி.

Aisha ஓர் உள்ளூர் அரசுப் பள்ளியில் வேலை செய்கிறாள். அவளுடைய மாணவர்கள் ஒவ்வோர் ஆண்டும் வெளியேற்றத்தை எதிர்கொள்ளும் குடும்பங்களிலிருந்து வருகிறார்கள். அவளுடைய சிறுவயது வகுப்புத் தோழர்களில் பலர் இப்போது அங்கே வாழ்வதில்லை; “மறுமேம்பாட்டுத்” திட்டங்களால் வெளியே தள்ளப்பட்டுவிட்டார்கள்.

அவள் கற்பிக்கிறாள், கேட்கிறாள், சண்டைகளைச் சமாளிக்கிறாள், பாதுகாக்கிறாள். பகலில் அவள் ஆசிரியை, உளவியலாளர், மூத்த சகோதரி, பாதுகாப்புச் சுவர். இரவில், வாடகைச் சமையலறையின் மேசையில் அமர்ந்து வீட்டுப்பாடங்களைத் திருதுகிறாள், ஒருநாள் அந்த வீட்டுக்கு வாடகை கொடுக்க முடியாமல் போகுமோ என்ற பதற்றத்தோடு.

நகரம் புருக்ளினை “கூல்” என்று கொண்டாடுகிறது.
Aisha-வுக்கு “கூல்” ஆக இருக்க நேரமில்லை: அவள்
உயிர் பிழைத்தாக வேண்டும்.

அவளுடைய இல்லாமை நகர்ப்புறம் சார்ந்தது,
அரசியல் சார்ந்தது: எல்லோரும் ஊகவணிகம் செய்யும்
பகுதி, உண்மையில் யாரும் செவிமடுக்காத ஒரே பகுதி.

— Nando குயின்ஸ்

María Fernanda, 42 – ஜாக்சன் ஹைட்ஸ், மூன்று உலகங்கள், ஒரே

உடலில்

María Fernanda ஈக்வடாரைச் சேர்ந்தவள். அவள்
குயின்ஸின் ஜாக்சன் ஹைட்ஸில் வாழ்கிறாள்: ஒரே
தெருத்தொகுதியில் பத்து வெவ்வேறு மொழிகள்
பேசப்படும் இடம், அவற்றில் எதுவும் அதிகாரத்தின்
மொழி அல்ல.

இரவில் மன்ஹாட்டனில் அலுவலகங்களைச் சுத்தம்
செய்கிறாள், பகலில் தேவைப்படும்போது குழந்தைப்
பராமரிப்பு வேலை. தூக்கம் மணிக்கணக்கில் வாங்கும்
ஓர் ஆடம்பரம்.

அவளுக்கு இரண்டு குழந்தைகள்: ஒருவன் கீட்டோவில்
பிறந்தவன், ஒருவன் நியூயார்க்கில் பிறந்தவன்.
மூத்தவன் அவள் ஏன் ஒருபோதும் வீட்டில்
இருப்பதில்லை என்று கேட்கிறான். இளையவன் தன்
அம்மா எப்போதும் அவசரத்தில் இருப்பவள் என்றே
எடுத்துக்கொள்கிறான்.

María ஈக்வடாரில் தங்கிவிட்ட தன் அம்மாவுக்குப் பணம்
அனுப்புகிறாள். இரண்டு கண்டங்களைத் தாங்குகிறாள்.
ஒரே உடலால்.

அவளுடைய வாழ்க்கை ஓர் இடைவிடாத பயணம்:
குயின்ஸ் → மன்ஹாட்டன் → குயின்ஸ். மெதுவான
ரயில்கள், கனமான பைகள், களைத்த கால்கள்.

யாரும் அவளை உண்மையில் பார்ப்பதில்லை. அவள்
பராமரிக்கும் அமெரிக்கச் சிறுமியின் பெற்றோருக்கு
அவள் "Mary". சுத்தப் பணி சகாக்களுக்கு அவள்
"ஒருபோதும் நிற்காத அந்தப் பெண்மணி".

அவளுடைய இல்லாமை மொழி சார்ந்தது, சமூகம்
சார்ந்தது: இயங்கும் நியூயார்க்கை அவள்
இயங்கவைக்கிறாள், ஆனால் எந்த அதிகாரபூர்வக்
கதையாடலுக்கும் அவள் சொந்தமில்லை.

நான், Nando, ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை
ரூஸ்வெல்ட் அவென்யூவில் அவளைச் சந்திக்கிறேன்;
என் மனதில் தோன்றும் ஒரே எண்ணம்: அவளைப்
போன்ற பெண்கள் இந்த நாட்டை விழவிடாததால்
மட்டுமே அது நிற்கிறது. — Nando

பிராங்க்ஸ்

Keisha, 29 – சவுத் பிராங்க்ஸ், அன்றாட எதிர்ப்பு

Keisha சவுத் பிராங்க்ஸில் வாழ்கிறாள். பழுதடைந்த
கட்டடங்கள், அடிக்கடி ஒலிக்கும் சைரன்கள், மலிவு
விலைக் கடைகள், உடைந்த நடைபாதைகளில்
விளையாடும் குழந்தைகள்.

அவள் இரண்டு குழந்தைகளைத் தனியாக
வளர்க்கிறாள். அவர்களுடைய தந்தை பல
ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாக்குறுதிகளுக்கும்
மன்னிப்புகளுக்கும் நடுவே மறைந்துவிட்டான்.

அவள் ஒரு சூப்பர்மார்க்கெட்டில், மாலை ஷிஃப்டில்
வேலை செய்கிறாள்: – வேகமான கேஷ் கவுண்டர் –

எரிச்சலான வாடிக்கையாளர்கள் – ஒவ்வொரு நிமிடத்தையும் கண்காணிக்கும் மேலாளர்கள் – ஒருபோதும் போதாத ஊதியம்.

பகலில், அவள் ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறாள்: – குழந்தைகளைப் பள்ளிக்கு அழைத்துச் செல்வது – ஆசிரியர்களுடன் பேசுவது – மானியங்களை நிர்வகிக்கும் அலுவலகத்துடன் வாக்குவாதம் செய்வது – ஒவ்வொரு டாலரையும் எண்ணிக்கொண்டு பொருட்கள் வாங்குவது.

தன்னைப் பற்றி நினைக்க அவளுக்கு நேரமில்லை. அந்த இரண்டு குழந்தைகளையும் நிலைகுலையாமல் வைத்திருக்க வேண்டும் என்பது மட்டுமே அவளுக்குத் தெரியும்.

பிராங்க்ஸ் இன்னும் ஒரு பிரச்சினையாகவே சித்தரிக்கப்படுகிறது. Keisha யாரும் அங்கீகரிக்காத தீர்வு: அரசியல்வாதிகள் வெறும் பின்னணியாக மட்டுமே பயன்படுத்தும் ஒரு பகுதியைத் தாங்கும் தாய்.

அவளுடைய இல்லாமை கட்டமைப்பு சார்ந்தது: நடக்கும் எல்லாவற்றின் மையத்திலும் அவள் இருக்கிறாள், ஆனால் அமைப்புக்கு அவள் இல்லவே இல்லை.

— Nando

ஸ்டேட்டன் தீவு

Gina, 45 – இரண்டு நகரங்களுக்கு இடையே கண்ணுக்குத் தெரியாத தினசரிப் பயணி

Gina ஸ்டேட்டன் தீவில் வாழ்கிறாள். மன்ஹாட்டனில் ஒரு காப்பீட்டு அலுவலகத்தில் வேலை செய்கிறாள்.

ஒவ்வொரு நாளும் அதே வழக்கம்:

– பேருந்து – படகு – மெட்ரோ – அலுவலகம் – பிறகு எல்லாம் மீண்டும் தொடக்கத்துக்கு.

மன்ஹாட்டன்வாசிகளுக்கு ஸ்டேட்டன் தீவு அரிதாகவே இருக்கிறது. வரைபடத்தில் ஒரு புள்ளி, குவியலின் அடிப்பகுதி. ஆனால் Gina-வுக்கு அது வீடு. அதே நேரம் அது ஒரு கூண்டும்கூட.

அவள் வேலையை மாற்ற விரும்புகிறாள், ஆனால் எந்தத் தீவிரமான வாய்ப்பும் தொலைவில் இருக்கிறது. தன் குழந்தைகளுக்கு அதிக நேரம் கொடுக்க விரும்புகிறாள், ஆனால் அதைப் போக்குவரத்துக்குக் கொடுத்துவிடுகிறாள். ஒவ்வொரு மாலையும் களைத்துப்போகாமல் இருக்க விரும்புகிறாள், ஆனால் தன் விளிம்புகளில் வாழ்பவர்களிடம் நகரம் கனிவாக நடந்துகொள்வதில்லை.

அவளுடைய இல்லாமை காலம் சார்ந்ததும் இடம் சார்ந்ததும்: அவளைத் தனிமைப்படுத்தும் ஓர் இடத்தில் வாழ்கிறாள், அவளைப் பயன்படுத்தும் ஓர் இடத்தில் வேலை செய்கிறாள்.

நான், Nando, படகில் அவள் நின்றிருப்பதைக் கற்பனை செய்கிறேன், கையில் காபிக் கோப்பை, கண்கள் வானளாவிய கட்டடங்களின் வரிசையில் தொலைந்து. அவள் முன்னே நியூயார்க். அவள் வாழ்க்கை நடுவில்.

— Nando

Wall Street

Rachel, 37 – உடைந்துபோக முடியாத பெண்.

Rachel நிதித் துறையில் வேலை செய்கிறாள். சாதாரணமாக இருக்கும் ஆடம்பரம் அவளுக்கு இல்லை. அந்தச் சூழலில் இல்லை. ஒரு பெண்ணாக இல்லை.

அவள் வேகமாகப் பேசக் கற்றுக்கொண்டாள், தொனியில் ஒருபோதும் தவறு செய்யாமல், ஒருபோதும் தயக்கம் காட்டாமல் இருக்கக் கற்றுக்கொண்டாள். உடைந்துபோவதை யாரும் மன்னிப்பதில்லை, ஆனால் ஒரு பெண் உடைந்தால் அது வாழ்நாள் முழுவதும் முத்திரையாகிவிடுகிறது.

நாட்கள் இயந்திரங்கள்: எண்கள், வரைபடங்கள், அழைப்புகள், கூட்டங்கள், தொடர் ஈமெயில்கள், வணிக இரவு விருந்துகள், மிக அவசரமாக எடுக்கப்பட்டு மிகப் பெரிய விளைவுகளைக் கொண்ட முடிவுகள்.

வீடு திரும்பும்போது அவள் வெறுமையாக இருக்கிறாள். சோகமாக அல்ல: வெறுமையாக. வேலைக்கு வெளியே எதையும் கட்டியெழுப்ப அவளிடம் ஆற்றல் இல்லை. அரைகுறை உறவுகள், உடைந்த நட்புகள், தொலைவான குடும்பம்.

மாநாடுகளிலும், அதிகாரமளிப்பு நிகழ்வுகளிலும், கருத்தரங்குகளிலும் Wall Street-இல் பெண்களின் வெற்றியை நியூயார்க் கைதட்டிப் பாராட்டுகிறது. பிறகு, மைக் அணைந்தவுடனே, எல்லாம் பழையபடி ஆகிவிடுகிறது.

அவளுடைய இல்லாமை உணர்வு சார்ந்தது: முடிவுகள் எடுக்கப்படும் ஒவ்வோர் அறையிலும் அவள் இருக்கிறாள், ஆனால் அங்கே அமர்வதற்காகத் தன்னில்

ஒரு பகுதியை அவள் விட்டுக்கொடுக்க
வேண்டியிருந்தது.

இந்தக் கதைக்கு நீதிபோதனை இல்லை. திறந்தே
கிடக்கும் ஒரு கணக்கு மட்டுமே இருக்கிறது.

— Nando

லத்தீன் அமெரிக்கக் குழந்தைப் பராமரிப்பாளர்

***Dolores, 54 – அப்பர் ஈஸ்ட் சைட், மற்றவர்களின்
குழந்தைகளை வளர்க்கிறாள்.***

Dolores மெக்சிகோவிலிருந்து வந்தவள். இருபது
ஆண்டுகளாக நியூயார்க்கில் வாழ்கிறாள். இருபது
ஆண்டுகளாக, ஒருபோதும் தனக்குச் சொந்தமாகாத
வீடுகளுக்குள் நுழைந்துகொண்டிருக்கிறாள்.

அவள் அப்பர் ஈஸ்ட் சைடில் வேலை செய்கிறாள்,
பிரம்மாண்டமான அடுக்ககங்கள், வாயிற்காவலர்கள்,
சத்தமில்லாத லிஃப்டுகள், குயின்ஸில் உள்ள
அவளுடைய ஒற்றைப் படுக்கையறை வீடு
முழுவதையும்விடப் பெரிய சமையலறைகள் நடுவே.
அவளை “கிட்டத்தட்டக் குடும்பம்” என்று கருதும் ஒரு
குடும்பத்தில் நான்கு குழந்தைகளை வளர்த்தாள்.
“கிட்டத்தட்ட.” எல்லாவற்றையும் சொல்லும் ஒரு சொல்.

அவர்கள் முதல் அடி எடுத்துவைப்பதைப் பார்த்தாள்,
அவர்கள் அழகையைக் கேட்டாள், கண்ணீரைத்
துடைத்தாள், சிற்றுண்டி தயாரித்தாள், பள்ளிக்கு
அழைத்துச் சென்றாள், அவர்களுடைய மதியப்
பொழுதுகளைப் படம்பிடித்தாள், அவர்களுடைய
ரகசியங்களைக் கேட்டாள்.

அந்தக் குழந்தைகள் வளர்ந்ததும் போய்விடுகிறார்கள்.
Dolores இருக்கிறாள்.

அன்று மாலை அவள் தாமதமாக வீடு திரும்புகிறாள். இப்போது வளர்ந்துவிட்ட அவளுடைய சொந்த மகன் அவள்மீது இன்னும் ஒருவித மரியாதை வைத்திருக்கிறான், மனக்கசப்போடு கலந்த மரியாதை: சிறுவயதில் அவன் அவளை அதிகம் பார்த்ததில்லை. அவள் மற்றவர்களுக்குத் தாயாக இருப்பதில் மும்முரமாக இருந்தாள்.

அவளுடைய இல்லாமை இரட்டிப்பானது: மற்றவர்களின் வாழ்க்கையில் இருக்கும் தாய், தன் சொந்தக் குடும்பத்தில் இல்லாத தாய்.

அமெரிக்கா இதையெல்லாம் ஒரே வாக்கியத்தில் சுருக்கிவிடுகிறது: "வேலை என்றால் இதுதான்."

— Nando

வீடற்ற பெண்

**Monique, 51 – மிட்டவுன்,
லட்சக்கணக்கானவர்களிடையே கண்ணுக்குத்
தெரியாதவள்**

Monique எங்கே முடியுமோ அங்கே தூங்குகிறாள். சில நேரம் ஒரு காப்பகத்தில், சில நேரம் மூடிய கடையின் கண்ணாடிக்கு முன்னால் ஓர் அட்டைத் துண்டின் மேல், சில நேரம் ஏதோ ஒரு சுரங்க ரயில் நிலையத்தின் நாற்காலியில்.

ஒருகாலத்தில் அவளுக்கு ஒரு வீடு, ஒரு துணை, ஒரு வேலை இருந்தது. பிறகு வழக்கமான சுழல்: நோய், கடன், வேலை இழப்பு, மனமுறிவு, பற்றிக்கொள்ள யாருமில்லை. அவள் கறுப்பினப் பெண், ஐம்பதைத் தாண்டியவள், தெருவில் கழிக்கும் ஒவ்வொரு

குளிர்காலத்தையும் சுமந்துசெல்லும் ஓர் உடல்
அவளுக்கு.

காலையில், நகரம் வேலைக்கு விரையும்போது, அவள்
அங்கே இருக்கிறாள். அதே தெரு, அதே மூலை, யாரும்
சந்திக்க விரும்பாத அதே பார்வை.

அவளுடைய இல்லாமை முழுமையானது: அமைப்புக்கு
அவள் இனி எதுவுமில்லை. தொழிலாளி அல்ல,
நுகர்வோர் அல்ல, "பயனுள்ளவள்" அல்ல. ஆகவே,
அவள் இல்லவே இல்லை.

நான், Nando, நியூயார்க்கில் தெருவில் ஒரு பெண்ணைப்
பார்க்கும் ஒவ்வொரு முறையும், அதே அப்பட்டமான
கேள்வியை என்னிடமே கேட்டுக்கொள்கிறேன்: அவள்
இங்கே வந்து சேர, அரசு எத்தனை படிகளைத்
தவறவிட்டிருக்க வேண்டும்?

பதில் எப்போதும் ஒன்றுதான்: மிக அதிகமாக. Nando
பெரிய மருத்துவமனை

***Sofia, 34 வயது – இரண்டு ஷிஃப்டுகளுக்கு நடுவே,
மூச்சுவிடக்கூட***

நேரமில்லாத செவிலியர்

பலர் இன்னும் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும்போதே Sofia
மருத்துவமனைக்குள் நுழைகிறாள். ஷிஃப்ட் காலை 7
மணி முதல் இரவு 7 மணி வரை. எல்லாம் சரியாகப்
போனால். ஏனென்றால் சில பிரிவுகளில் "எல்லாம்
சரியாகப் போனால்" என்பதே இல்லை.

அவள் மன்ஹாட்டனின் ஒரு பெரிய
மருத்துவமனையில் வேலை செய்கிறாள். முடிவில்லாத
நடைவழிகள், நியான் விளக்குகள், அலாரங்கள்,

மானிட்டர்கள், உடைந்த குரல்கள், இயந்திரங்களுடன் இணைக்கப்பட்ட உடல்கள், கேள்வி கேட்கும் உறவினர்கள், விரைந்து செல்லும் மருத்துவர்கள்.

Sofia சரிந்துவிடும் ஆடம்பரத்தைக் கொண்டிருக்க முடியாது. ஒவ்வொரு செயலுக்கும் விளைவுகள் உண்டு. ஒவ்வொரு கவனச்சிதறலும் கனமாக எடைபோடுகிறது.

ஷிஃப்ட் முடிவிலும் அவளிடம் இன்னும் இருப்பவை: – முடிவடையாத கதைகள் – அவள் மறக்காத பார்வைகள் – அவள் கிசுகிசுக்க வேண்டியிருந்த செய்திகள் – யாராலும் அவளிடமிருந்து எடுக்க முடியாத பொறுப்புகள். மருத்துவமனைக்கு வெளியே, நியூயார்க் எதுவுமே நடக்காதது போல ஓடுகிறது. உள்ளே, நகரத்தின் மிக நொறுங்கக்கூடிய பகுதியை அவள் தாங்குகிறாள்.

அவளுடைய இல்லாமை உணர்வு சார்ந்ததும் நிறுவனம் சார்ந்ததும்: சுகாதார அமைப்பின் இதயத்தில் அவள் இருக்கிறாள், ஆனால் அவளுடைய தாக்குப்பிடிப்புக்கு இருக்கும் மதிப்பு அவள் குரலுக்கு இல்லை.

நான், Nando, சீருடை அணிந்த இந்தப் பெண்கள் ஒரு ஷிஃப்டுக்குப் பிறகு களைத்து வெளியே வருவதைப் பார்க்கும்போது, ஓர் எளிய விஷயத்தைப் புரிந்துகொள்கிறேன்: ஒருநாள் அவர்கள் அனைவரும் ஒன்றாக நிறுத்த முடிவு செய்தால், 48 மணிநேரத்தில் நகரம் சரிந்துவிடும்.

— Nando

உணவகங்கள்

Giulia, 27 – லோயர் ஈஸ்ட் சைட், தட்டுகள், மேசைகள், நசுக்கப்பட்ட

கண்ணியம்

Giulia இத்தாலிய அமெரிக்கர், ஆனால் உண்மையான இத்தாலியர்களுக்கு இப்போது தெரியாத நியூயார்க்கைச் சேர்ந்தவள். அஞ்சல் அட்டைப் படம் போன்ற லிட்டில் இத்தாலி அல்ல, லோயர் ஈஸ்ட் சைடில் ஓர் உணவகத்தில் முடிவில்லாத ஷிஃப்டுகள்.

அவள் பரிமாறும் பெண், ஆனால் அதைவிட அதிகமாகச் செய்கிறாள்: – திடீர் உளவியலாளர் – எரிச்சலான வாடிக்கையாளர்களுக்கு இடிதாங்கி – சமையலறைக்கும் உணவருந்தும் கூடத்துக்கும் நடுவே இடைத்தடுப்பு – காட்டுவதற்கான அழகுப் பிரசன்னம் – எப்போதும் நிமிர்ந்த உடல், எப்போதும் புன்னகை

வாரம் வாழ்வாதாரமா அல்லது வெறும் மூச்சுவிடலா என்பதை டிப்ஸ்தான் தீர்மானிக்கின்றன. அடிப்படைச் சம்பளம் கேலிக்குரியது, இந்தத் துறையில் எப்போதும் போல.

மாலை முடிவில், எல்லாவற்றிலும் முட்டாள்தனமான கேள்வியை அவளிடம் கேட்கிறார்கள்: “உண்மையில் நீங்கள் என்ன வேலை செய்கிறீர்கள்?”

அது “உண்மையான” வேலை இல்லை என்பது போல. அவளுடைய இல்லாமை சமூகம் சார்ந்தது: பசிக்கும்போது எல்லோருக்கும் அவள் தேவை, உரிமைகள் என்று வரும்போது யாரும் அவளைக் கணக்கில் எடுப்பதில்லை.

நான், Nando, பணம் கொடுப்பதாலேயே தான் அதிக மதிப்புள்ளவன் என்று நினைத்துக்கொண்டு மேசையில்

அமர்ந்திருப்பவனைவிட, உணவருந்தும் கூடத்தில்
எட்டு மணிநேர ஷிஃப்டைச் சமாளிக்கத் தெரிந்த ஒரு
பெண்ணின் மீது அதிக மரியாதை வைத்திருக்கிறேன்.

— Nando

படைப்புத் துறை

Leah, 36 – புருக்ளின், தன்

முளையை ஒருபோதும் அணைக்க முடியாத ஒரு
படைப்பாளி.

Leah புருக்ளினிலும் மன்ஹாட்டனிலும் உள்ள ஒரு
தயாரிப்பு நிறுவனத்தில் எழுத்தாளராகவும்
தயாரிப்பாளராகவும் வேலை செய்கிறாள். தொடர்கள்,
விளம்பரப் பிரச்சாரங்கள், உள்ளடக்கம். எப்போதும்
கண்டுபிடிக்க ஏதோ ஒன்று, எப்போதும்
சம்மதிக்கவைக்க யாரோ ஒருவர், எப்போதும் ஒரு
கேலிக்குரிய கெடு.

ஒரு புதிய ப்ராஜெக்ட் தொடக்க விருந்தில், எல்லோரும்
"தொலைநோக்கு", "கதைசொல்லல்", "புதிய
கதையாடல்கள்" பற்றிப் பேசுகிறார்கள். தூக்கமில்லாத
இரவுகள், முடிவில்லாத திருத்தங்கள், திருடப்பட்ட
யோசனைகள், "வேலை மீதான ஆர்வம்" என்று
மாறுவேடமிட்ட மனச்சோர்வுக் களைப்பு பற்றி யாரும்
பேசுவதில்லை.

Leah புஷ்விக்கில் ஒரு பகிர்ந்த அடுக்ககத்தில்
வாழ்கிறாள். அவள் "தன் தொழிலில்
முன்னேறியிருக்கலாம்", ஆனால் நகரத்தின் செலவு
எந்த முன்னேற்றத்தையும் தின்றுவிடுகிறது.

அவளுடைய இல்லாமை தொழில் சார்ந்தது: நியூயார்க்
படைப்பாற்றலைச் சுதந்திரமாக விற்கிறது, ஆனால்

அவளுடைய படைப்பாற்றல் பட்ஜெட்டுகளோடும்,
அழைப்புகளோடும், அபத்தமான
கோரிக்கைகளோடும், இடைவிடாத அழுத்தத்தோடும்
கட்டப்பட்டிருக்கிறது.

அவள் கற்பனையை உற்பத்தி செய்கிறாள்.
மற்றவர்கள் அதைப் பணமாக்குகிறார்கள்.

— Nando

துண்டு துண்டான ஃப்ரீலான்ஸ்

Priya, 33 – மூன்று வேலைகள், பூஜ்ஜியப் பாதுகாப்பு

Priya குயின்ஸில் இந்தியப் பெற்றோருக்குப் பிறந்தாள்.
அவள் படித்தவள், தலை நிறைய யோசனைகள்,
ஆனால் நியூயார்க் வேலைச் சந்தை அவளிடம் ஒரு
தெளிவான பொதியைக் கொடுத்திருக்கிறது: வாழ்நாள்
முழுவதும் ஃப்ரீலான்ஸ்.

அவளை “வெளிப்புற ஒத்துழைப்பாளர்” என்று
அழைக்கும் ஏஜென்சிகளுக்காக கிராஃபிக் டிசைன்
செய்கிறாள், அவள் பெயரை ஒருபோதும் குறிப்பிடாத
பிராண்டுகளுக்காக உள்ளடக்கம் எழுதுகிறாள்,
எப்போதாவது வாடகையை எப்படி உயர்த்துவது
என்பது பற்றிக் குறுகிய பயிற்சி வகுப்புகள்
நடத்துகிறாள்.

அவளுக்கு விடுமுறை இல்லை, மருத்துவ விடுப்பு
இல்லை, போனஸ் இல்லை, உத்தரவாதமான
எதுவுமில்லை. பொறுப்புகள் மட்டுமே இருக்கின்றன.

பகலில், வேலைகளை ஒப்படைக்கிறாள். இரவில்,
இன்னொரு “நாளாக்குள் எங்களுக்கு ஓர் அற்புதம்
வேண்டும்” வந்துவிடக் கூடாது என்று நம்பிக்கொண்டு
ஈமெயில்களைப் பார்க்கிறாள்.

நகரம் சொல்ல விரும்புகிறது: “இங்கே, உங்களிடம் திறமை இருந்தால், நீங்கள் சாதிக்கலாம்.” ஆனால் உண்மை வேறு: இங்கே, உங்களிடம் திறமை இருந்தால், உங்களில் எதுவும் மிஞ்சாத வரை உங்களைப் பிழிந்தெடுப்பார்கள்.

அவளுடைய இல்லாமை ஒப்பந்தம் சார்ந்தது: தகவல்தொடர்பின் துண்டுகளையும், பிரச்சாரங்களையும், ப்ராஜெக்டுகளையும் அவள் நிர்வகிக்கிறாள், ஆனால் காகிதத்தில் அவள் எப்போதும் “வெளிப்பணி ஒப்படைப்பு”.

நான், Nando, உங்களைப் போன்ற ஒருவரின் முகத்தில் அந்தச் சூழ்ச்சியைத் தெளிவாகப் பார்க்கிறேன்: நிறைந்த வேலை, வெறுமையான வாழ்க்கை.

— Nando

அரசுக் குடியிருப்பு

Tanya, 44 – ஈஸ்ட் ஹார்லெம், தாய், பராமரிப்பாளர், இலக்கு

Tanya ஈஸ்ட் ஹார்லெமில் ஓர் அரசுக் குடியிருப்பு வளாகத்தில் வாழ்கிறாள். கட்டடங்கள் பழையவை, மோசமாகப் பராமரிக்கப்படுபவை, லிஃப்டுகள் அடிக்கடி பழுதாகின்றன, படிக்கட்டுகள் தேய்ந்துபோயிருக்கின்றன.

அவள் மூன்று குழந்தைகளின் தாய். ஓர் உள்ளூர்ப் பள்ளியில் உதவியாளராக வேலை செய்கிறாள். அவள் குறைந்த வாடகை செலுத்துகிறாள், ஆனால் உண்மையான விலை வேறொன்று: அரசு இனி தனக்குரியதாகக் கருதாத ஓர் இடத்தில் வாழ்வது.

ஒவ்வொரு நாளும் இவற்றுக்கு இடையே
பிரிக்கப்படுகிறது: – வேலை – பள்ளிக் கூட்டங்கள் –
உதவ வேண்டிய அண்டை வீட்டார் –
மானியங்களுக்கான அதிகாரத்துவ நடைமுறை –
சிக்கலான சூழலில் வளரும் குழந்தைகளைப் பற்றிய
பதற்றம் – சண்டைகளின், காவல்துறையின்,
சைரன்களின் சத்தம்.

அவளுடைய இல்லாமை அரசியல் சார்ந்தது: “சமூகப்
பிரச்சினைகள்” பற்றிப் பேச ஒரு புகைப்படம்
தேவைப்படும்போது மட்டுமே அவளுடைய பகுதி
இருக்கிறது.

இதற்கிடையில், அதை உயிரோடு வைத்திருப்பவள்
அவள்தான், அவளைப் போன்ற பெண்கள்,
எல்லாவற்றுக்கும் எதிராக ஒரு சுவராகச்
செயல்படுபவர்கள்.

நியூயார்க் வளர்ச்சி, மறுசீரமைப்பு, முதலீடு பற்றிப்
பேசுகிறது. ஆனால் சில கட்டடங்களின்
படிக்கட்டுகளில் ஏறும்போது, பல ஆண்டுகளாகப் பலர்
கைவிடப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை உணர்கிறீர்கள்.

— Nando

குடும்ப வன்முறை

***Rosa, 38, குயின்ஸ், பயத்துக்கும்
ஆவணங்களுக்கும் நடுவே சிக்கியவள்.***

Rosa டொமினிகன் குடியரசைச் சேர்ந்தவள். குயின்ஸின்
முடிவில்லாத ஒரு பகுதியில் ஒரு பகிர்ந்த
அடுக்ககத்தில் வாழ்கிறாள்.

அவளுக்கு ஒரு கணவன் இருக்கிறான்; இடைவிட்டு
இடைவிட்டு வேலை செய்கிறான், மாறி மாறி

நடந்துகொள்கிறான்: மன்னிப்புக் கேட்கும் நாட்கள், கத்தும் நாட்கள், தள்ளும் நாட்கள், அடிக்கும் நாட்கள். Rosa மூன்று காரணங்களுக்காக வெளியேறுவதில்லை: – அவள் பயப்படுகிறாள் – அவளிடம் பணம் இல்லை – நாட்டில் தங்குவதற்கான அனுமதியை இழந்துவிடுவோமோ என்று அவள் பயப்படுகிறாள்.

இரவில், அவன் தூங்கும்போது, எதுவுமே நடக்காதது போல நடிக்கிறாள். காலையில், காயங்களை மறைக்க ஒப்பனை செய்துகொண்டு ஒரு சலவையகத்தில் வேலைக்குப் போகிறாள்.

அமைப்பு அவளிடம் சொல்கிறது: “அழையுங்கள், உதவி கேளுங்கள், வெளியேறுங்கள்.” ஆனால் உண்மை இன்னும் அழுக்கானது: நிரம்பிய காப்பகங்கள், காத்திருப்புப் பட்டியல்கள், பணிச்சுமையில் மூழ்கிய சமூகப் பணியாளர்கள், மிகக் குறைவான உண்மையான பாதுகாப்பு.

அவளுடைய இல்லாமை சட்டம் சார்ந்தது: சட்டங்கள், ஆவணங்கள், பயம், மாற்று வழிகள் இல்லாமை ஆகியவற்றின் வெற்றிடத்தில் அவள் சிக்கியிருக்கிறாள்.

நான், Nando, வெளியிலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்; “அவள் நினைத்தால், போய்விடலாம்” என்ற வாக்கியம் இந்த உலகம் இதுவரை கண்டுபிடித்தவற்றிலேயே மிகப் பொய்யானதும் மிகக் கோழைத்தனமானதுமான ஒன்று என்று எனக்குத் தெரியும்.

— Nando

தீவிர மரபுவழிக் குடியிருப்புப் பகுதிகள்

Chaya, 29 – பரோ பார்க்க, பிறப்பதற்கு முன்பே வரையறுக்கப்பட்ட வாழ்க்கை.

Chaya புருக்ளினின் பரோ பார்க்கில் வாழ்கிறாள். தீவிர மரபுவழி யூதர்களின் பகுதி. கண்டிப்பான விதிகள், மூடிய சமூகம், ஒதுக்கப்பட்ட பாத்திரங்கள்.

அவளுக்கு ஒரு கருத்து இருப்பதற்கு முன்பே அவள் வாழ்க்கை தீர்மானிக்கப்பட்டுவிட்டது: – மிக இளம் வயதில் திருமணம் – பல குழந்தைகள் – உண்மையான சுயாட்சி இல்லை – மையத்தில் மதக் கல்வி – அச்சுறுத்தலாகப் பார்க்கப்படும் வெளியுலகம்.

அவளுடைய நாள் நிரம்பியது: வீடு, குழந்தைகள், பொருட்கள் வாங்குதல், சமையல், சடங்குகள், இடைவிடாத கோரிக்கைகள். உண்மையான அமைதியின் ஒரு கணம் கூட இல்லை, அவளுக்கு மட்டுமான ஓர் இடம் கூட இல்லை. Chaya-விடம் வெளிப்படுத்த முடியாத எண்ணங்கள் இருக்கின்றன. கேட்க முடியாத கேள்விகள். வெளியே என்ன இருக்கக்கூடும் என்ற சந்தேகங்கள், ஆனால் அங்கே போய்ச் சேர வரைபடம் இல்லை.

அவளுடைய இல்லாமை கலாச்சாரம் சார்ந்தது, ஆன்மிகம் சார்ந்தது: அவளுடைய உலகத்தின் ஒவ்வொரு செயலிலும் அவள் இருக்கிறாள், ஆனால் அந்தக் கட்டமைப்பிலிருந்து தனியான ஒரு தனிநபராக அவளால் இருக்க முடியாது.

நியூயார்க் பன்முகத்தன்மையைக் கைதட்டிப் பாராட்டுகிறது, ஆனால் சில பெண்கள் மற்றவர்களைத் தொந்தரவு செய்யாதவரை “கண்ணுக்குத் தெரியாத” கலாச்சாரக் கூண்டுகளில் வாழ்வதை மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக்கொள்கிறது.

— Nando

நகச் சலூன்

***Li Mei, 41 – ஃப்ளஷிங், குறையற்ற கைகள்,
தேய்ந்துபோன வாழ்க்கை***

Li Mei குயின்ஸின் ஃப்ளஷிங்கில் ஒரு நகச் சலூனில் வேலை செய்கிறாள். வாடிக்கையாளருக்குப் பின் வாடிக்கையாளர், நகத்துக்குப் பின் நகம், நெயில் பாலிஷ் நீக்கியின் வாடை, முகக்கவசம், கூனிய முதுகு.

அவள் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சீனாவிலிருந்து வந்தாள். உடனே வேலை கிடைத்தது: ரொக்கப் பணம், நீண்ட ஷிஃப்டுகள், குறைவான கேள்விகள்.

வாரத்தில் ஆறு நாட்கள், நாளுக்குப் பத்து மணிநேரம் வேலை செய்கிறாள். சில நேரம் அதற்கும் மேல்.

வாடிக்கையாளர்களுக்கு அவள் அந்த இடத்தின் ஓர் அலங்காரப் பொருள்: “நகங்களை நன்றாகவும் அமைதியாகவும் செய்யும் அந்தப் பெண்மணி”.

யாரும் தங்களைக் கேட்டுக்கொள்வதில்லை: – அவர்கள் பையில் எவ்வளவு பணம் மிஞ்சுகிறது – எவ்வளவு அடிக்கடி ரசாயனங்களைச் சுவாசிக்கிறார்கள் – அவர்களுக்கு மருத்துவக் காப்பீடு இருக்கிறதா – வலியில்லாமல் இரவில் தூங்க முடிகிறதா. அவளுடைய இல்லாமை ரசாயனம் சார்ந்தது, சமூகம் சார்ந்தது: நியான் விளக்குகளுக்குக் கீழே அவள் மெல்லத் தேய்ந்துபோகிறாள், மற்றவர்களின் கைகளை அழகாக்கிக்கொண்டே; அவர்களுடைய கைகள் எப்படி இருக்கின்றன என்பதை யாரும் கவனிப்பதில்லை.

நான், Nando, மாலையில் அவள் கடையை மூடிப் பணத்தை எண்ணுவதைக் கற்பனை செய்கிறேன்.

லாபத்தை அல்ல: விளிம்பை.
மிதந்துகொண்டிருப்பதற்கும் இன்னும் கொஞ்சம்
ஆழமாக மூழ்குவதற்கும் இடையிலான வேறுபாட்டை.

— Nando

இரவின் பெண்

***Jasmine, 28 – டைம்ஸ் ஸ்கொயர், ஒளிரும்
விளக்குகள், நொறுங்கக்கூடிய வாழ்க்கை***

நள்ளிரவுக்குப் பிறகு உயிர் பெறும் கிளப்புகளில் Jasmine
வேலை செய்கிறாள். அவள் கலைக்காக
நடனமாடுவதில்லை. உயிர் பிழைக்க
நடனமாடுகிறாள்.

நீண்ட ஷிஃப்டுகள், இருண்ட நடைவழிகள், அளவுக்கு
மீறிப் புன்னகைக்கும் மேலாளர்கள், சேவையை
உரிமையோடு குழப்பிக்கொள்ளும்
வாடிக்கையாளர்கள்.

எங்கும் எழுதப்படாத பத்து விதிகளை அவள்
கற்றுக்கொண்டாள்: – புன்னகை செய் – நம்பாதே –
தனியாக இருக்காதே – அவர்கள் கொடுப்பதைக்
குடிக்காதே – பயத்தைக் காட்டாதே – கண்களைத்
திறந்து வை – நட்பு வைத்துக்கொள்ளாதே – எந்த
வாக்குறுதியையும் நம்பாதே – நிற்காதே – தாமதமாகத்
தனியாக வீடு திரும்பாதே.

ஒவ்வோர் இரவும் கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு நூலின்
மேல் சமநிலை காக்கும் சாகசம். யாரும் அவளைப்
பாதுகாப்பதில்லை: கிளப்புகளும் இல்லை,
காவல்துறையும் இல்லை, நகரமும் இல்லை.

அவளுடைய இல்லாமை அறம் சார்ந்தது: அவள்
இருக்கிறாள் என்று எல்லோருக்கும் தெரியும், ஆனால்

அவளை ஒரு தொழிலாளியாக அங்கீகரிக்க யாரும்
விரும்புவதில்லை.

நான், Nando, விடியற்காலையில் கிளப்புகளிலிருந்து
வெளியேறும் இளம் பெண்களைப் பார்க்கும்போது,
வலிமை கவர்ச்சியானது அல்ல என்று எனக்குத்
தெரியும். அது உயிர் பிழைத்தல். — Nando டெலிவரி
பெண் Karla, 30 – குயின்ஸ் → மன்ஹாட்டன், மழை, பனி,
வெப்பம், எப்போதும் தெருக்களில் Karla தன்
சைக்கிளோடு வேலை செய்கிறாள். முதுகில் வெப்பம்
காக்கும் பை, ஹேண்டிப்பாரில் போன்,
எல்லாவற்றையும் தீர்மானிக்கும் ஆப்: – பாதை –
ஊதியம் – நேரம் – அபராதம் – அடுத்த ஆர்டர் அவள்
அமைப்பின் “ஸ்மார்ட்” பகுதி. யாரும் பார்க்க
விரும்பாத பகுதி. கார்கள், டாக்ஸிகள், சாலைக் குழிகள்,
மன்னிக்காத போக்குவரத்து விளக்குகள் வழியாகப்
பாய்ந்து செல்கிறாள். மழையில், பனியில், முகத்தை
உறையவைக்கும் காற்றில் மிதிக்கிறாள். எல்லாம்
துளித்துளியாகக் கிடைக்கும் சில டாலர்களுக்காக.
அன்று மாலை, களைத்துப்போய் வீடு திரும்புகிறாள்.
பாதுகாப்பு இல்லை, உத்தரவாதம் இல்லை, காப்பீடு
இல்லை. அவளுடைய இல்லாமை டிஜிட்டல்: அவள்
ஆப்களுக்குள் மட்டுமே இருக்கிறாள். வெளியே
இல்லை. — Nando ஆழ்ந்த குயின்ஸைச் சேர்ந்த
ஒற்றைத் தாய் Erika, 33 – ஃபார் ராக்அவே, கடலுக்கும்,
தூரத்துக்கும், வறுமைக்கும் நடுவே ஃபார் ராக்அவே
நியூயார்க்தான், ஆனால் முழுமையாக அல்ல. அது
தொலைவானது, துண்டிக்கப்பட்டது, மறக்கப்பட்டது.
நகரம் புள்ளிவிவரங்களுக்கு மட்டுமே பயன்படுத்தும்
ஒரு பகுதி. Erika அங்கே இரண்டு குழந்தைகளோடு
வாழ்கிறாள். ஒரு சூப்பர்மார்க்கெட்டில் வேலை

செய்கிறாள். ஒவ்வொரு நாளும் தன்னால் முடிந்ததைச் செய்கிறாள்:

– குழந்தைகளை வளர்க்கிறாள் – அவர்களுக்கு உடை அணிவிக்கிறாள் – காலை உணவு தயாரிக்கிறாள் – பள்ளிக்கு அழைத்துச் செல்கிறாள் – வேலைக்கு ஓடுகிறாள் – வாடிக்கையாளர்களை, எடைகளை, பணப்பெட்டிகளைச் சமாளிக்கிறாள் – மிக நீண்ட பேருந்துப் பயணங்களில் வீடு திரும்புகிறாள் – சமைக்கிறாள் – சுத்தம் செய்கிறாள் – எல்லாவற்றையும் ஒழுங்குபடுத்துகிறாள்

அவள் மூன்று வாழ்க்கைகள் கொண்ட தாய்: தன்னுடையது, தன் குழந்தைகளுடையது, அந்தப் பகுதியுடையது.

அவளுடைய இல்லாமை புவியியல் சார்ந்தது: பார்க்கப்படுவதற்கு அவள் மிகத் தொலைவில் வாழ்கிறாள்.

நான், Nando, வரைபடங்களையும் தூரங்களையும் பார்க்கிறேன், ஒன்று எனக்குத் தெரியும்: ஃபார் ராக்அவேயில் வாழ்பவர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு குறைபாட்டோடு வாழ்கிறார்கள்.

— Nando

புருக்ளினின் கறுப்பினச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த பெண்

Latoya, 40 – பிரவுன்ஸ்வில், உயிர் பிழைக்கும் அன்றாடம்

பிரவுன்ஸ்வில் நியூயார்க்கின் மிகவும் சேதமடைந்த பகுதிகளில் ஒன்று. பழமையான வறுமை, மோசமான சேவைகள், புறக்கணிக்கப்பட்ட பள்ளிகள்.

Latoya-வுக்கு இரண்டு வேலைகள்: காலையில் ஒரு பள்ளியில், மாலையில் ஒரு முதியோர் இல்லத்தில்.

அவளுடைய நாள் ஒருபோதும் முடிவதில்லை. அவளுக்கு நேர அட்டவணை இல்லை. அவளுக்கு இடைவெளி இல்லை. அவளுக்கு ஓய்வு இல்லை.

ஒவ்வொரு மாதமும் முதலில் எதைச் செலுத்துவது என்று நீங்கள் முடிவு செய்ய வேண்டும்: வாடகையா? கட்டணச்சீட்டுகளா? உணவா? போக்குவரத்தா? மருந்தா?

அவளுடைய இல்லாமை இனம் சார்ந்தது: தன்னை "முற்போக்கானது" என்று அழைத்துக்கொள்ள விரும்பும் ஒரு நகரத்தில், ஏழைப் பகுதிகளைச் சேர்ந்த கறுப்பினப் பெண்கள் கடைசியாக மறைகிறார்கள், இணையத்தில் பதிவிட ஒரு துயரம் இருக்கும்போது மட்டுமே மீண்டும் கண்ணுக்குத் தெரிகிறார்கள். — Nando தொழில்நுட்பப் பெண் Hannah, 29 – மன்ஹாட்டன், ஸ்டார்ட்அப், பதற்றம், அழுத்தம், பாசாங்கு Hannah ஒரு தொழில்நுட்ப ஸ்டார்ட்அப்பில் வேலை செய்கிறாள்; அது "பன்முகத்தன்மை", "உள்ளடக்கம்", "எதிர்காலம்", "புதிய தலைமை" பற்றிப் பேசுகிறது. பிறகு, நடைமுறையில்: – உச்சியில் ஆண்கள் – முடிவெடுப்பவர்கள் ஆண்கள் – ப்ராஜெக்டுகளை வழிநடத்துபவர்கள் ஆண்கள் – நிதியைப் பெறுபவர்கள் ஆண்கள். கண்ணுக்குத் தெரியாத எல்லா வேலைகளையும் Hannah செய்கிறாள்: ஒழுங்கமைத்தல், திருத்துதல், முன்வைத்தல், வாடிக்கையாளர்களைக் கையாளுதல், அவசரங்களைச் சமாளித்தல். அவள் திறமையானவள். எல்லோரும் அவளைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் அளவுக்குத் திறமையானவள். பதற்றத்துக்கும் மனச்சோர்வுக்

களைப்புக்கும் ஓர் ஆண்டாகச் சிகிச்சை பெற்று வருகிறாள். அவளுடைய இல்லாமை கலாச்சாரம் சார்ந்தது: தொழில்நுட்பத் துறை தன்னை நவீனமானது என்று சொல்லிக்கொள்கிறது, ஆனால் உள்ளே பழமையானது. நான், Nando, அதை ஆள்பவர்கள் மாறும் வரை “புதிய உலகம்” மாறாது என்று புரிந்துகொண்டேன். — Nando ஆவணமற்ற புலம்பெயர்ந்தவள் Yaritza, 26 வயது – பிராங்க்ஸ், எல்லா இடங்களிலும் வேலை செய்கிறாள், மறைந்து வாழ்கிறாள். அரசுக்கு Yaritza இல்லவே இல்லை. ஆகவே, அவளுக்கு அரசு இல்லவே இல்லை. அவள் மூன்று வழக்கத்துக்கு மாறான இடங்களில் வேலை செய்கிறாள்: – ஓர் அடுக்ககக் கட்டடத்தில் சுத்தம் செய்தல் – ஒரு டெலியில் சமையல் – தேவைப்படும்போது குழந்தைப் பராமரிப்பு.

அவளுக்கு ரொக்கமாகக் கூலி கொடுக்கப்படுகிறது. பாதுகாப்பு இல்லை. காப்பு இல்லை. உரிமைகள் இல்லை.

அவள் காவல்துறைக்குப் பயப்படுகிறாள், குடியேற்றத் துறைக்குப் பயப்படுகிறாள், வீட்டு உரிமையாளர்களுக்குப் பயப்படுகிறாள், ஒரு புகார் தன்னை என்றென்றைக்குமாக மறையச் செய்துவிடுமோ என்று பயப்படுகிறாள்.

அவளுடைய இல்லாமை சட்டம் சார்ந்தது: இரண்டு உலகங்களுக்கு நடுவே உள்ள இடைவெளியில் அவள் வாழ்கிறாள். அவள் அவசியமானவள், ஆனால் அங்கீகரிக்கப்படாதவள்.

— Nando

தப்பியோடும் புலம்பெயர்ந்த பெண்

**Maha, 37, அஸ்டோரியாவிலிருந்து, கட்டாயத்
திருமணத்திலிருந்து தப்பி ஓடுகிறாள்.**

Maha இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மத்திய கிழக்கிலிருந்து வந்தாள். கொடுமைப்படுத்திய ஒரு கணவனையும், அவளுடைய சுதந்திரத்தை விரும்பாத ஒரு குடும்பத்தையும், ஒரு பெண் தன் சொந்த முடிவுகளை எடுக்க அனுமதிக்காத ஒரு கலாச்சாரத்தையும் அவள் பின்னால் விட்டு வந்தாள்.

நியூயார்க்கில், அஸ்டோரியாவில் ஒரு பகிர்ந்த அறையில் வாழ்கிறாள். ஒரு மளிகைக் கடையில் வேலை செய்கிறாள். மாலைகளில் போனில் வீடியோக்களைப் பார்த்து ஆங்கிலம் கற்றுக்கொள்கிறாள்.

அவள் தனக்குள் ஒரு பழமையான பயத்தைச் சுமக்கிறாள்: தன் குடும்பத்தில் யாராவது தன்னைக் கண்டுபிடித்துவிடுவார்கள் என்று. எல்லாம் பழையபடி திரும்பிவிடும் என்று. சுதந்திரம் முடிந்துவிடும் என்று. அவளுடைய இல்லாமை உணர்ச்சி சார்ந்தது: அவள் பாதியாக இருக்கிறாள், ஒரு கால் புதிய வாழ்க்கையில், மறு கால் முடிவில்லாத தப்பியோட்டத்தில்.

நியூயார்க் அவளுக்கு மறைந்துபோகும் வாய்ப்பைக் கொடுத்தது. இப்போது அவள் இருக்கக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

— Nando

மைல்கணக்கான சாலைகள், மெட்ரோ, சத்தம்,
ஓட்டப்பந்தயத்தின் பெண்

Elena, 50 வயது – மன்ஹாட்டன், விழுங்கும் நகரத்தில்
கழிந்த ஒரு வாழ்க்கை.

Elena முப்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக இந்த நகரத்தில் வாழ்கிறாள். குடியிருப்புப் பகுதிகள், கட்டடங்கள், கடைகள், முகங்கள் மாறுவதைப் பார்த்திருக்கிறாள். நண்பர்கள் வெளியேறுவதையும், சகாக்கள் வேலை இழப்பதையும், குடும்பங்கள் உடைவதையும் பார்த்திருக்கிறாள்.

அவள் தங்கினாள்.

அவள் ஒரு பல்பொருள் அங்காடியில் மேற்பார்வையாளராக வேலை செய்கிறாள். நீண்ட ஷிஃப்டுகள், கனமான பொறுப்பு, இடைவிடாத அழுத்தம். குழுக்களை வழிநடத்துகிறாள், வாடிக்கையாளர்களைச் சமாளிக்கிறாள், வீணாகியிருக்க வேண்டிய நாட்களைக் காப்பாற்றுகிறாள்.

Elena-தான் உண்மையான நியூயார்க்: திரைப்படங்களில் வராதது. அமைப்பை இயங்கவைப்பது. புகார் சொல்லாமல், ஆனால் ஒவ்வோர் அடியையும் உணர்வது.

அவளுடைய இல்லாமை இருத்தல் சார்ந்தது: அவள் நகரத்துக்கு எல்லாவற்றையும் கொடுத்தாள், நகரம் அவளுக்குத் திருப்பிக் கொடுத்தது தாக்குப்பிடிப்பை மட்டுமே.

நான், Nando, இங்கே இருபது ஆண்டுகளாக வாழ்ந்த பெண்களைச் சந்திக்கும்போது, எந்தச் சுற்றுலாப் பயணியும் ஒருபோதும் புரிந்துகொள்ளாத ஒன்றைப் புரிந்துகொள்கிறேன்: நியூயார்க்கில் வாழ்வது ஒரு மெதுவான போர். தங்கியிருப்பவர்கள் கொண்டாடாமலேயே ஒவ்வொரு நாளும் வெல்கிறார்கள்.

பின்னூரை

நியூயார்க் பார்க்கப்பட வேண்டும் என்று கோரும் நகரம், ஆனால் ஒருபோதும் உண்மையில் பார்ப்பதில்லை. கேட்கப்படாத ஒரு தேர்தல் போல உங்களுக்குள் நுழையும் இடம் இது: ஒன்று நீங்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்கிறீர்கள், அல்லது அது உங்களை நசுக்குகிறது.

இந்தக் குறையற்ற குழப்பத்துக்குள், எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகப் பிடித்து வைத்திருக்கும் கண்ணுக்குத் தெரியாத அச்ச பெண்கள்தான். அவர்கள் ரயில்களில், சமையலறைகளில், மருத்துவமனைகளில், பள்ளிகளில், வானளாவிய கட்டடங்களில், கிடங்குகளில், அதிகாரம் ஒருபோதும் நுழையாத குடியிருப்புப் பகுதிகளில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எங்கும் இருக்கிறார்கள், ஆனால் தேவைப்படும்போது மட்டுமே கணக்கில் எடுக்கப்படுகிறார்கள்.

நகரம் வாழ்க்கையைவிட வேகமாக ஓடுகிறது, அந்த ஓட்டத்தில் அதை உண்மையில் தாங்குபவர்களையே அது உட்கொள்கிறது. நியூயார்க் எல்லாவற்றையும் வாக்குறுதி அளிக்கிறது: வெற்றி, வாய்ப்பு, மீட்சி. பிறகு அது சொல்லாத ஒரு விலையைக் கேட்கிறது.

உண்மை எளிமையானது: உலகின் மிகப் புகழ்பெற்ற நகரம், ஒருபோதும் அட்டைப்படங்களில் இடம்பெறாத பெண்களின் முதுகில் செழிக்கிறது.

இந்த அத்தியாயம் அவர்களை மீண்டும் மேற்பரப்புக்குக் கொண்டுவருகிறது. ஒவ்வொருவராக. கதை கதையாக. வடிகட்டாமல். காதல்வயப்படுத்தாமல். நிமிர்ந்த முதுகோடு, மற்ற

லட்சக்கணக்கானவர்களின் பாரத்தைச்
சுமந்துகொண்டே புறக்கணிக்கப்படும் ஒவ்வொரு
வாழ்க்கைக்கும் அது உரியது போல.

சிந்தனை

இந்தத் தொகுதியின் ஒவ்வொரு மாநிலமும் ஒரு வகை
இல்லாமையைக் காட்டுகிறது. நியூயார்க் அவை
அனைத்தையும் கொண்டிருக்கிறது. இங்கே
பெண்ணின் இல்லாமை முழுமையானது,
பன்மடங்கானது: - நேரத்தின் இல்லாமை-
பாதுகாப்பின் இல்லாமை- மனவெளியின் இல்லாமை-
அங்கீகாரத்தின் இல்லாமை- செவிமடுத்தலின்
இல்லாமை- ஓய்வின் இல்லாமை- சுயமான
அடையாளத்தின் இல்லாமை- கொடுத்ததற்கான
பிரதிபலனின் இல்லாமை.

சுதந்திரம் என்ற எண்ணத்தை விற்கும் அதே
நகரம்தான், தங்களுக்காக வடிவமைக்கப்படாத
அமைப்புகளுக்குள் உயிர் பிழைக்க
ஆயிரக்கணக்கான பெண்களைக்
கட்டாயப்படுத்துகிறது. அவர்கள்
இன்றியமையாதவர்கள், ஆனால்
தூக்கியெறியக்கூடியவர்கள். அவர்கள் இருக்கிறார்கள்,
ஆனால் கண்ணுக்குத் தெரியாதவர்கள். அவர்கள்தான்
இயந்திரம், ஆனால் கதையாடல் அல்ல.

நியூயார்க்கில், ஒவ்வொரு பெண்ணும் வெவ்வேறு
போரை எதிர்கொள்கிறாள், ஆனால் அவர்கள்
அனைவரும் ஒரே களத்தைப் பகிர்ந்துகொள்கிறார்கள்:
அவர்களுடைய போராட்டத்தின் முன்னாலும் நிற்காத
ஒரு நகரம்.

அதனால்தான் இந்தப் பக்கங்கள் அவசியம்: நியூயார்க்
வெறும் வானளாவிய கட்டட வரிசை, கலை,
கலாச்சாரம், வெற்றி மட்டுமல்ல. அது
இல்லாமையும்கூட. பெண்ணின் இல்லாமை. மிக
அதிகமாகத் தவிர்க்கப்படுவது, மிக உண்மையானது,
மிக நிலையானது.

தனிப்பட்ட குறிப்பு

நியூயார்க் என் வீடு. அது என் வீடு என்பதால்தான்,
அதன் பொய்களை நான் மன்னிப்பதில்லை.

சுற்றுலாப் பயணிகள், செய்தித்தாள்கள்,
தொலைக்காட்சித் தொடர்கள், அல்லது மற்றவர்களின்
கனவுகள் பார்க்கும் நகரத்தை விவரிப்பதில் எனக்கு
ஆர்வமில்லை. சுவாசிக்கும், இரத்தம் சிந்தும்,
உண்மையான மனிதர்களின் தோள்களில் ஒவ்வொரு
நாளும் உடைந்து தன்னைத் தானே மீண்டும்
கட்டியெழுப்பும் நகரத்தில்தான் எனக்கு ஆர்வம்.

ஒன்றை உறுதியாகப் புரிந்துகொள்ளும் அளவுக்கு
நான் பார்த்திருக்கிறேன்: இங்குள்ள பெண்கள் இரண்டு
மடங்கு தாங்குகிறார்கள், பாதியைப் பெறுகிறார்கள்.
அவர்கள் பலவீனமானவர்கள் என்பதால் அல்ல, நகரம்
அவர்களுடைய வலிமைக்குப் பழகிவிட்டதால். உலகம்
உங்கள் வலிமைக்குப் பழகிவிட்டால், உங்களைப்
பாதுகாப்பதை நிறுத்திவிடுகிறது. நான், Nando, இந்தக்
கதைகளை எழுதியது, இவை அனைத்தும்
மௌனமாகக் கடந்துபோவதை என்னால்
ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்பதால்தான். இந்த முழு
இயந்திரத்தையும் இயக்குபவர்கள் கதையாடலிலிருந்து
ஓரங்கட்டப்படுவதை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள
முடியாது. அதை மிதக்கவைக்கும் வாழ்க்கைகளின்

சத்தத்தை நகரத்தின் சத்தம் மூழ்கடிப்பதை என்னால்
ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது.

நியூயார்க் அழகானது, ஆனால் அப்பாவி அல்ல.

இந்தப் பக்கங்கள் அதைச் சொல்லும் என் வழி:
எதையும் இனிப்பு பூசாமல், உண்மையின் ஒரு
துளியைக்கூட எடுத்துவிடாமல், யாருடைய
அனுமதியையும் கேட்காமல்.

— Nando

Ferdinando Frega